

Mây trắng đầu non

Thơ

NGUYỄN AN BÌNH

*Mây trắng
đầu non*

Thơ

NHÀ XUẤT BẢN
2022

TỬ SÁCH TÌNH THƠ 17

ĐỌC TẬP THƠ “MÂY TRẮNG ĐÀU NON”
CỦA NGUYỄN AN BÌNH
BÓNG HẠC TÌM VỀ CHÂN CẦU CŨ

**Trần Hoàng Vỹ*

“*Mây trắng đầu non*” tập thơ thứ 7 của nhà thơ Nguyễn An Bình, gồm 84 bài thơ với nhiều thể loại khác nhau, đã cho chúng ta một cái nhìn cận cảnh và rõ nét hơn về một NHÀ GIÁO - NHÀ THƠ rất đổi hiền lành, song cũng thật dào dạt những cảm xúc của một tâm hồn luôn nhạy cảm trước tình yêu và bề dâu của cuộc sống...

Nguyễn An Bình làm thơ từ cuối những năm 1960 của thế kỷ trước ở miền Nam. Thơ anh đã có mặt trên những tập san “sang trọng” của thời bấy giờ như Văn, Văn Học, Tuổi Ngọc... và các nhật

báo quen thuộc. Sau 1975, Nguyễn An Bình đã có mặt hầu hết trên các báo và tạp chí văn chương ở trong Nam, ngoài Bắc và cả Hải ngoại. Đặc biệt, thơ anh luôn có duyên với âm nhạc. Đã có hơn chục nhạc sĩ, phổ nhạc trên gần một ngàn bài thơ của anh và đã xuất bản khá nhiều tập thơ, nhạc, được nhiều người ưa thích.

Bài thơ đầu tiên trong thi tập, mang tựa “Không đề”, có thể coi như “đề từ” của cả tập thơ với những tâm sự được gửi gắm, bâng bạc chút đời và cũng nhuốm chút ý vị của thiền môn? “*Ta về ngủ lại chân cầu cũ/ Soi một dòng xanh hoa cỏ lay/ Khói sóng đêm trăng mờ bóng núi/ Trần gian đã vắng tiếng hạc bay*”... Và đó cũng là phong cách của người thầy giáo làm thơ. Trước hết là những tự tình với trường xưa lớp cũ: “*Tháng năm, ve- nắng rộn ràng/ Hoàng kim thuở ấy muện màng tóc phai*” để rồi “*Tình buồn như lá mùa ngâu/ Tôi thành mây trắng khơi sầu có hương*” (Cần Thơ ngày về). Người thầy giáo, hay là anh học trò của thuở nào, mơ về một chiếc lá thuộc bài trong ngăn kéo kỷ niệm: “*Lần đầu tiên cứ ngỡ là chuyện lạ/ Chỉ giữ cho nhau chiếc lá xanh màu/.../ Và / Khi bàn tay không còn thuộc về nhau/ Chiếc lá nhiệm màu héo khô trong cặp/ Dấu chân son qua cuối đường bụi lấp/ Hoa thuộc bài chỉ nở trong chiêm bao*” (Hoa thuộc bài). Người thầy

gạo trắng nước trong ấy, cũng bịn rịn, hồi hộp khi “ Mùa thu, về trường cũ”: “ Tháng tám những ngày mưa không dứt” rồi “ Tháng tám, phượng hồng còn sót lại/ Trâm ngâm tôi đứng dưới sân trường...” và cuối cùng để nhận ra: “ Ai hẹn mùa sau còn trở lại/ Tường vôi mái cũ chạm xanh rêu/ Tôi nhớ cầu thang vang tiếng guốc/ Tiếng cười riu rít mãi không tan”. Một tiếng thơ rất hiền và cũng rất dễ thương!

Thơ Nguyễn An Bình cứ âm thầm và lan tỏa, như những bước chân anh, tuy không phải là “giang hồ viễn xứ”, song cũng đã đi thật nhiều nơi. Từ Cần Thơ, tạt qua Thất Sơn, rồi ngược ra Trung và đến tận Mèo Vạc, Mã Pì Lèng xa xôi của đất Bắc... Từng địa danh, Nguyễn An Bình đều có thơ như tâm hồn anh luôn gửi gắm những niềm thương nỗi nhớ. Hãy nghe Nguyễn An Bình tâm sự: “ Ta đứng trên Bô Hong/ Bạn đi che bóng núi/ Chén rượu chưa kịp mừng/ Giữa Thất Sơn huyền thoại” (Thất Sơn), rồi “ Lên Đồng Văn ngắm núi/... Ta đi tìm điệu khèn/ Cô gái Mông mắt liếc/ Tiếng đàn môi rất mềm/ Rượu ngô say đến chết...” (Lên Đồng Văn). Và: “Tây Côn Lĩnh ẩn mình nơi biên viễn/ Núi tiếp mây băng lãng vắng ngang đèo/ Xe lắc nhịp qua từng cựa cùi chỏ/ Bên thung sâu, bên vực đá cheo leo...” (Lên Hoàng Su Phì). Người đọc như cảm cái tình và say với cái say của người thi sĩ trước trời đất, thiên nhiên và cả “em gái” của xứ mình!

Thêm mảng thơ tình nồng nàn, ấm áp. Những câu thơ như rữ rĩ, thâm thì, cũng thật hiền hòa như bản tính của tác giả: “*Người qua sông. Tôi- cũng qua sông/Đôi bờ ngút mắt. Sóng mênh mông/ Người nghe tiếng gọi. Chim mùa cưới/ Tôi lội ngược dòng. Giữa bão dông.*” (Khi không còn ai qua sông). Là những mộng mơ của một thời mơ mộng: “*Xưa em hong sợi tóc mềm/ Còn thom hương bưởi bên thềm rêu xanh/ Lòng gương soi đẹp như tranh/ Để tôi ý lược vòng quanh lối về...*” (Hong tóc). Với anh, tình yêu dường như nhận cho mình một chữ “*nuông*”, chữ “*nhẫn*” bởi luôn là: “*Mưa trong mắt- Một ngày xưa/ Ước chi dâu bể dư thừa quên tôi/ Để trong veo tiếng em cười/ Để tôi vẫn mãi là người... mộng du*” (Đi trong mưa Sài Gòn). Hay như: “*Lẻ loi mình anh đứng đợi/ Tìm hoài sắc biếc nụ tâm xuân*” (Đi tìm nụ tâm xuân). Cả đây nữa: “*Tôi chợt thấy mình hóa thân/ Con sâu suốt đời nằm im trong cái kén/ Thèm mơ- một giấc mơ bình yên*” (Khi mùa xuân bỏ lại)... Nhưng cũng không kém phần nồng nàn... bốc lửa: “*Ngọt ngào hơn trái cấm/ Những mê lầm thế gian...*” rồi “*Mắt người sắc hơn dao/ Cửa hôn tôi tan nát*” (Bài thánh ca mùa đông). Chút ngậm ngùi tiếc nuối: “*Lên ngàn xuống thác tìm nhau/ Gừng cay, muối mặn- ngải đau vết trâm/ Người từ rữ áo trăm năm/ Dâu hay phương ấy đã tàn xuân*” (Bay theo dấu bồ công anh). Hay như: “*Hãy*

đến gần nhau còn có thể/ Để nghe tiếng lá gọi chim về/ Hót khúc tình ca dù rất muộn/ Trên những con đường trải lá me” (Cám ơn đời hoa nở vì em). Và: “Mười năm sóng cuộn giang hà/ Nông sâu em có bước qua- chuyện mình/ Con tầm nhả sợi hồi sinh/ Tàn tro còn ấm mối tình phù sinh” (Chuyện của mười năm). Song có một điều đáng quý và rất trân trọng là, thơ Nguyễn An Bình còn đau đau một tâm tình làm Cha, làm Mẹ, khi anh viết cho đứa con còn đang du học ở xa: “Ôi cái nắng ngọt ngào- ngọt xanh từng cây trái/ Con vẫn chưa về-ai thấp sáng chút niềm vui/ Đã bao lần ba nằm mơ - thấy mình chạm tuyết/ Như chạm vào tay con- thuở con mới chào đời” (Boston, mùa tuyết trắng). Và về người mẹ: “Mẹ công ca dao qua cùng năm tháng/ Mùi thơm cùng đồng đất quê nghèo.../...Nghe dé kêu sương đêm còn thao thức/ Trời sa mưa giông biển biệt quê nhà/ Dáng mẹ gầy chập chờn trên lá mục/ Mây xám mịt mù một bóng phương xa/ Đi khắp đất trời lòng con vẫn nhớ...” (Ca dao cho mẹ), rung rung xúc cảm lòng người.

Tôi với Nguyễn an Bình là người “Cùng thời, cùng nghề, cùng nghiệp...”, từng hội ngộ và “gặp gỡ” nhau trên những trang báo từ hơn 50 năm trước, và cũng chỉ mới gặp nhau thật sự ngoài đời mới chừng 10 năm nay, song cái duyên tri ngộ, chưa thể nói tri âm, tri kỷ, nhưng cũng đã mến mộ nhau từ những

Mây trắng đầu non

vần thơ giản dị, mộc mạc, chân thành, không “tạo dáng” và cả không “kiêu ngạo” mục hạ vô nhân, bởi câu chữ vốn đã làm nên tính cách con người nhau, trân trọng và xem mình là “bạn đọc” của nhau. Đọc và chúc mừng bạn cùng tập thơ mới, và cũng rất hân hạnh giới thiệu đến quý độc giả yêu thơ, bằng hữu xa gần cùng thưởng thức thi tập “*Mây trắng đầu non*” để mà cảm nhận theo những khai ngộ của riêng mình...

Katy những ngày cuối tháng 10/2021

THV

KHÔNG ĐỀ

*Ta về ngủ lại chân cầu cũ
Soi một dòng xanh hoa cỏ lay
Khói sóng đêm trắng mù bóng núi
Trần gian đã vắng tiếng hạc bay.*

BÀI THÁNH CA MÙA ĐÔNG

Về ngang nhà thờ cũ
Một ngày trước giáng sinh
Chợt thấy lòng bối rối
Dưới ánh đèn lung linh.

Chuông ngân như giục già
Trong gió lạnh mùa đông
Vang lên lời ân sủng
Thiên chúa xuống dương trần.

Ngọt ngào hơn trái cấm
Những mê lầm thế gian
Trong trái tim thánh nữ
Có bao điều hồng ân?

Chúa từng xuống làm người
Vai oằn lưng thánh giá
Bao oan khiên cuộc đời
Sao tôi mang tất cả.

Mắt người sắc hơn dao
Cửa hồn tôi tan nát
Giữa cuộc tình hư hao
Tìm đâu ra mảnh ghép?

Trời treo đầy sao sáng
Tiếng kinh cầu nhiệm mầu
Trong lòng người ngoại đạo
Có cứu rồi đời nhau?

Bước chân vào quá khứ
Lỗi lầm tôi vương mang
Em bay trong ảo mộng
Bài thánh ca mùa đông.

9/12/2019

BAY THEO DẤU BỒ CÔNG ANH

Bay đi vào cõi vô cùng
Bồ công anh trắng - nghìn trùng mỏng manh
Ngày xuân chín đỏ trên cành
Chim quyên xuống đất - chưa đành vội xa.

Lên đồi xuống núi tìm hoa
Cánh phong du lạc - thịt da còn nồng
U hoài ngọn sóng mênh mông
Tình xuân qua giấc mơ hồng còn thơm.

Bay cùng hạc nội chim ngàn
Mùa xuân phơi áo lụa vàng đợi ai
Hạt mưa phùn - phớt hiên ngoài
Người theo cánh bướm lạc bay phương nào.

Lên ngàn xuống thác tìm nhau
Gừng thối muối mặn – ngải đau vết trâm
Người từ rử áo trăm năm
Đâu hay phương ấy đã tàn xuân xanh.

Bay về đâu – Bồ Công Anh
Tơ trời ai dệt mong manh sợi tình
Đêm chờ thấp gọi bình minh
Hàng cây se lạnh – trốn tình phù hư.

Tình lẩn theo cánh phong du
Lăn mòn dốc sáng – lăn mù sương mai
Tâm xuân thuở ấy đã phai
Tôi về chốt ngăn ngõ hoài - áo em.

BAY THEO MÙA CHIM VIỄN XỨ

Về đâu đàn chim viễn xứ
Chân trời chưa hết bão dông
Bên tai còn nghe đập cánh
Tiếng chim lẻ bạn nao lòng.

Về đâu đàn chim viễn xứ
Quê nhà cách một đại dương
Dòng sông chìm trong sương khói
Bóng trăng lạc dấu thiên đường.

Về đâu đàn chim viễn xứ
Quê người bao cuộc bể dâu
Giấc mơ cuối đời mộng寐
Hắt hiu một thuở tóc sầu.

Về đâu đàn chim viễn xứ
Hành trình có báo tin xuân
Mùa đông bên trời hiu quạnh
Đường bay đã khuất dặm ngàn.

Về đâu đàn chim viễn xứ
Người về có phải đêm nay?
Cánh chim giang hồ chưa mỏi
Thiên di trong giấc mộng dài.

TRÊN DÒNG BẰNG GIANG

Bên đôi bờ cỏ xanh
Nước Bằng Giang chảy xiết
Em có thấy tình anh
Trôi xuôi dòng mãi miết.

Chờ sương hứng chút nắng
Suối ấm một ngày đông
Tiếng chim gầy rất mỏng
Bay dọc suốt triền sông.

Cầu bắc qua sông nhớ
Em thả tóc dịu dàng
Qua cầu cây đứng gió
Nên tình còn lang thang.

Mây tràn qua đầu núi
Phố ngủ vùi trong sương
Có nghe tình vẫy gọi
Sông chùng chình nhớ thương.

Khẽ khàng thôi em nhé
Chiếc lá vừa nghiêng chao
Môi hồng người em gái
Tình đi đâu về đâu?

BÊN GIÁO ĐƯỜNG NGÀY ẤY

Đi trong tiếng chuông ngân
Bên giáo đường ngày ấy
Bóng tháp cao trầm ngâm
Gió ngàn sương giăng mãi.

Tiếng chuông đưa tôi về
Trên dốc mơ ngày cũ
Bồi hồi khi lắng nghe
Lời ca người thánh nữ.

Hai ngàn năm trước đó
Người xuống trần đêm nay
Hiển linh trong máng cỏ
Có hiểu đời đắng cay?

Ngọn nến trong tay em
Như đóa hồng vừa nở
Thấp sáng bầu trời đêm
Tình tôi và nỗi nhớ.

Ai hát “Giáng Sinh Trắng”*
Ngợi ca niềm cô đơn
Tuyết rơi trong trầm lặng
Nốt nhạc mang nỗi buồn?

Món quà của trần gian
Nào ghi trong sách ước
Quên hết lời thiên ân
Tạ ơn người gian dối.

**Giáng Sinh Trắng*: tên bài hát *White Christmas* do nhạc sĩ người Mỹ Irving Berlin sáng tác năm 1940

BOSTON, MÙA TUYẾT TRẮNG

* Gửi con LAT, thêm một mùa đông xứ người

Khi những bông tuyết đầu mùa bắt đầu rơi
Loài bông tuyết ùa về theo gió mùa đông bắc
Những mái nhà lợp tuyết - trắng màu trắng
tinh khôi
Ba biết - con lại thêm một mùa đông xứ lạ.

Dòng sông đã đóng thành băng rồi chưa nhỉ
Mặt trời tròn và trắng - lạnh tựa ánh trăng đêm
Cây điểm trang - treo từng khối cầu pha lê kỳ lạ
Lấp lánh suốt mùa - chạy ngang dọc phố
chưa quen.

Con mặc áo hoodies* ra đường có mỏng mảnh
Xuống tàu điện ngầm - chỉ thấy trắng mênh
mông
Những nhánh tay xương khảnh khiu trong gió
lạnh
Hàng cây buồn - công viên Boston Public
Garden.

Tiếng chuông nhà thờ Trinity** có âm vang
rộn rã
Chào đón một mùa giáng sinh rất đổi yên bình
Quảng trường Copley - chắc thấy toàn người lạ
Con có nhớ nắng vàng - cái nắng phương đông.

Ôi cái nắng ngọt ngào - ngọt xanh từng cây trái
Con vẫn chưa về - ai thấp sáng chút niềm vui
Đã bao lần ba nằm mơ - thấy mình chạm tuyết
Như chạm vào tay con - thuở con mới chào đời.

**Áo hoodies; áo trùm đầu*

*** Nhà thờ Trinity: nhà thờ cổ xưa nổi tiếng của
thành phố Boston –Hoa Kỳ*

CA DAO CHO MẸ

Ca dao nào đưa con vào giấc ngủ
Mẹ qua cánh đồng vàng rạ rơm phơi
Mùa giáp hạt vẫn sòn manh áo cũ
Gánh hàng rong thơm bếp lửa bên trời.

Mẹ suốt đời như sông trôi lặng lẽ
Vun hạt phù sa bồi đắp cho người
Lên thác xuống ghềnh thân cò không kể
Những phiên chợ chiều bóng đổ đơn côi.

Nhớ bát cua đồng ngày xưa mẹ nấu
Ngọt lịm trong lòng thấm suốt đời con
Sao đời mẹ như khế chua chín nấu
Chao chát trên cành tình lại héo hon.

Mẹ công ca dao qua cùng năm tháng
Mùi thơm cùng đồng đất quê nghèo
Nhớ con xa tóc phai màu mưa nắng
Muối mặn gừng cay lắm nỗi gieo neo.

Nghe dế kêu sương đêm còn thao thức
Trời sa mưa giông biên biệt quê nhà
Dáng mẹ gầy chập chòn trên lá mục
Mây xám mịt mù một bóng phương xa.

Đi khắp đất trời lòng con vẫn nhớ
Nước ao làng lấp lánh mảnh tình quê
Nấm đất khô mẹ giờ nằm hiu quạnh
Phải chốn quê hương gọi bước con về?

CÁM ƠN ĐỜI HOA NỞ VÌ EM

...Cám ơn hoa đã vì ta nở

Thế giới vui từ nỗi lẻ loi

(Ta Về - Tô Thùy Yên)

Hoa vẫn nở trong vườn đầy nắng
Cánh hồng còn đọng giọt sương đêm
Tiếng dế khuya vừa nghe đất thở
Sáng đã xanh từng ngọn cỏ non.

Hoa vẫn nở giữa mùa đại dịch
Hương vẫn nồng dầu biết phù du
Nhụy như tơ vương tà áo lụa
Lòng chợt mềm trong mắt tiểu thư.

Hoa vẫn nở bình minh lên nhé
Thấp niềm tin qua những môi cười
Sao kiếp người mong manh đến vậy
Ngày quá dài tiếng gọi mòn hơi.

Hãy đến gần nhau còn có thể
Để nghe tiếng lá gọi chim về
Hát khúc tình ca dù rất muộn
Trên những con đường trải lá me.

Hoa vẫn nở như sông vẫn chảy
Thế giới này rồi sẽ bình yên
Hãy bao dung yêu người mà sống
Cám ơn đời, hoa nở vì em.

1/4/2020

CÂN THƠ NGÀY VỀ

Ngày về phượng đỏ bên sông
Nở trong tôi ký ức buồn miên man
Tháng năm, ve – nắng rộn ràng
Hoàng kim thuở ấy muện màng tóc phai.

Ngày về ngọn nước chia hai
Chuyến phà lỗi hẹn – cuối ngày chiều lên
Sông hồ đánh mất tuổi tên
Hàng cây nghiêng nhớ mắt huyền ngày mưa.

Ngày về tìm bước chân xưa
Nghe hao hót khúc giao mùa đã qua
Dấu hài một thuở chưa xa
Sao tôi ngóng mãi một tà áo bay.

Ngày về thương lắm bờ vai
Cầu treo mấy nhịp chở đầy chiêm bao
Tình buồn như lá mùa ngâu
Tôi thành mây trắng khơi sâu cố hương.

10/5/2019

CÓ MỘT MÙA TRĂNG VỠ TRÊN SÔNG

Người ôm đàn ngồi hát bên dòng sông
Hát khúc tình ca trong mùa trăng cũ
Con nước vẫn trôi qua ghềnh thác lũ
Cuốn hạt phù sa thương nhớ voi đây.

Áo tím lục bình, tím mãi không phai
Vạt áo dài xưa bay mềm dải lụa
Đôi bờ cỏ lau chia nhau một nửa
Màu trăng non vẫn tím ngát câu thơ.

Chiếc lá rong chơi nào nhớ được nẻo về
Cành tơ ngọn rung rung chờ mục rã
Thầm lặng chia tay chim kêu rất lạ
Đêm đã sâu khắc khoải một đời nhau.

Mưa trên sông tìm môi ấm thật lâu
Chỉ thấy sóng cuốn trôi ngàn cánh hạc
Mất thời gian giấu tình vào nước bạc
Nên nổi sầu quay quắt mãi lang thang.

Người ôm đàn ngồi hát dưới trăng tan
Đời hoang phế cũng đành thôi áo cũ
Người đã đi theo mùa chim di trú
Trăng vỡ rồi sao lạc mất đường bay.

CÓ KỊP THEO VỀ MỘT THÁNG GIÊNG?

Nhẹ hơn làn khói mỏng hơn tơ
Tháng chạp mùa đi có đợi chờ
Thuở tóc em xanh thời đi học
Đường về tôi giấu mãi bài thơ.

Run rẩy đầu cành mấy giọt sương
Còn nghe tiếng dế trốn đêm buồn
Đời trôi chở nặng tình dâu bể
Chẳng biết môi trâm còn ngát hương.

Có phải em về theo bóng mây
Lá reo trên dấu cỏ đường dài
Ngủ yên đi nhé màu áo lụa
Quán trọ nơi nào trong đêm nay?

Cánh én nào bay bỏ tuổi xuân
Nắng gọi mưa về em nhớ không
Đời hoa chỉ một lần xuân sắc
Biết đến bao giờ hết băng khuâng.

Mưa ở góc trời treo nhớ thương
Tìm nhau - ai chia sót vui buồn
Ơn người tôi giữ trăm năm nữa
Có kịp theo về một tháng giêng?

CON CHIM LẠ
HÓT GIỮA BÌNH MINH CHÂU THỔ

Con chim lạ hót giữa bình minh châu thổ
Xin giữ gìn tôi chút nỗi nhớ đồng bằng
Hạt phù sa trầm mình mùa nước nổi
Đón em về bùn còn lấm bàn chân.

Điên điên em ơi vẫn vàng trong nắng
Chiếc xuồng con em chèo chống qua đồng
Bông súng trắng cuộn tròn trong khoang nhớ
Khói cơm chiều còn cay mắt bên song.

Quê hương giờ là hình sương bóng khói
Mang theo mình hương vườn cũ ngày xưa
Nhớ cá về đồng một ngày trở gió
Thêm cánh cò chìm khuất giữa cơn mưa.

Người qua sông lặng theo dòng nước cuốn
Thấy trong sương màu lau trắng như mây
Chợt thấy tóc mình mỗi ngày rơi rụng
Bay ngược chiều treo nỗi nhớ trên cây.

Con chim lạ nghiêng mình dừng tiếng hót
Chợt nhìn tôi người khách lạ phương nào
Đứng ngơ ngác giữa bình minh châu thổ
Nghe trong lòng đồng vọng giấc chiêm bao.

CŨNG CHỈ LÀ HOA MƯA

Tháng tám lại mưa. Mưa mù trời
Mưa phùn hay mưa bụi chiều nay
Mưa hối hả tràn về ký ức
Mưa cầu vồng ngọt tựa men say.

Hoa mưa – em gọi tên như thế
Hoa của người của tuổi đôi mươi
Hoa của tình yêu thời rất trẻ
Hoa lòng dù giá lạnh vành môi.

Như cánh phù dung vừa mới hé
Những cánh hoa mưa rợp đất trời
Có ánh mắt ai nhìn lặng lẽ
Theo từng bọt nước vỡ chơi vui.

Nhiều năm ngắm lại hoa mưa nở
Lại gần ngỡ nhìn ngỡ chiêm bao
Có phải hoa mưa chìm trong mắt
Nên tình chìm nổi giữa bể dâu.

Ừ nhỉ mấy mươi năm rồi đó
Mưa đã bao mùa - mưa rất xưa
Chiếc lá đã rơi từ kiếp trước
Đâu làm em nhớ chuyện hoa mưa.

CUỐI NĂM VỀ QUA DÒNG SÔNG CŨ

Ta lại về mang nỗi nhớ một mùa đông
Mưa cuối năm chợt đan trên dòng sông cũ
Sóng trường giang dập dồn thành cơn bão lũ
Bão dậy trong lòng hay khuất tận khơi xa.

Khói chiều hôm ta nào thấy bóng quê nhà
Nhớ làm sao chuyến phà nhiều năm trước
Có con đò sang sông một ngày ngược nước
Áo trắng người bay không thấy neo quay về.

Đâu tiếng hát câu hò rộn rã một bến quê
Ừ có lẽ lòng mình còn phơi đầy trăng cũ
Sông vẫn hát khúc tình ca như lời nhắn nhủ
Men rượu cuối năm sóng sánh cả đời mình.

Chén hồ trường uống chưa kịp lúc bình minh.
Tuổi thanh xuân đã thoáng qua như giấc mộng
Bỏ lại sau lưng những nốt trầm thâm lặng
Bao bộn bề trong tiếng lạch ngửa long đong.

Bông cải cuối mùa có vàng dưới mắt em trong
Sao chất chứa ngày xưa kiếp người đầy dẫu bể
Không níu được khi tình mất đi cội rễ
Chén rượu rót tràn ta khóc một dòng sông.

CHẠM

Khẽ chạm vào nỗi nhớ
Nhớ cuộn thành mây trôi
Tôi một mình lẻ loi
Vô tình bay đi mất.

Khẽ chạm vào ánh mắt
Mắt biếc thật kiêu sa
Áo hồng thời rất xa
Thu vàng đi quá vội.

Khẽ chạm vào tóc rối
Tóc buồn đành chẻ hai
Ngọn vui đi từng ngày
Ngọn lụn tàn đêm tắt.

Khẽ chạm vào môi người
Môi mềm hương con gái
Nồng nàn thơm hoa cải
Ngọt cả một đời sau.

Khẽ chạm vào tim nhau
Ngực non thành gai nhọn
Sá gì thân hèn mọn
Chết như loài cỏ hoang.

Khẽ chạm vào thời gian
Cháy bùng thành ngọn lửa
Thiên rụi cõi hồng hoang
Thiên thu đành khép cửa.

22/9/2019

CHÀO NHAU EM NHÉ

Chào nhau một ngày nắng vội
Chào nhau một thoáng mưa về
Tháng năm giao mùa vừa tới
Trữ lòng thao thức đam mê.

Chào nhau khúc ca mùa hạ
Chào nhau mây trắng qua cầu
Người đi trong mùa bão dịch
Biết còn có nhận ra nhau.

Chào nhau thuở tình chưa cạn
Chào nhau chiếc lá thuộc bài
Héo khô vàng trang giấy cũ
Một thời hoa cỏ thơm bay.

Chào nhau trăng trôi ngang cửa
Chào nhau chia sợi tóc thề
Dòng sông một đời đi mãi
Trăm năm không chốn quay về.

Chào nhau ta chào em nhé
Mai sau ai có đợi chờ
Mai sau hình sương bóng khói
Chỉ còn dấu bụi tàn tro.

CHÉN TRÀ TRONG SƯƠNG SỚM

Ngoài sân liềm trăng chưa mất
Lá mềm ủ giọt sương đêm
Nước reo trong hơn suối hát
Hương trà xanh đầy mắt em.

Long lanh một màu khói biếc
Vòn bay thành giấc mơ hoa
Chờ chi kiếp tâm hóa bướm
Nợ người vương mãi đường tơ.

Thoảng nghe tiếng gà gọi sáng
Nhẹ nâng chén ngọc trong ngần
Tan theo một màu sương trắng
Cho đời còn chút thanh tân.

Ai về tựa bên khung cửa
Ngại ngần đánh thức tâm xuân
Bếp hồng quần quanh hương lửa
Thời gian tràn gió vô thanh.

Nhấp chén trà trong sương sớm
Lòng còn bát ngát hương sen
Chuông ngân bên bờ tĩnh lặng
Hoa ngâu vừa rụng ngoài hiên.

CHIỀU PHƯƠNG NAM

Chiều phương nam rạt rào mưa không dứt
Lóm chóm ủ men đất cũ ta về
Khói đốt đồng lan man mùi rạ ẩm
Sóng cồn cào thương nhớ khúc sông quê.

Trái bầu xanh theo ta thời thơ ấu
Đã trôi theo dòng lạt chảy phương nào
Bờ kênh nhỏ em có còn thả lưới
Ngọt câu hò ngoài bến nước lao xao.

Chiếc áo rách lấm lem mùi bùn đất
Đón cá về đồng ướt trận sa mưa
Trời nổi gió giữa đất trời hiu quạnh
Nhớ thật nhiều tiếng võng mẹ ngày xưa.

Chiều phương Nam đón người con xa xứ
Khách thương hồ mấy kẻ nhớ quê hương
Đời lên đèn phận người theo con nước
Khói lam chiều quấn quít một màu sương.

Cánh bèo trôi giữa dòng đời vô tận
Nước sông hồ lấp lánh bóng trăng tan
Ngọn phù sa mang nỗi buồn châu thổ
Đưa ta về triền bãi đất phương Nam.

Khúc đồng dao bay vào nơi vô định
Thuở yêu ai màu lá mãi xanh ngời
Ngón tay thon - em còn in dấu cỏ
Giữa biển người một hạt bụi vừa rơi.

CHỜ MỘT NGÀY MƯA TỐI

Ta chờ em trở về
Như chờ cơn mưa lạ
Ta chờ từng chiếc lá
Như chờ từng mầm xanh.

Có hạt mưa long lanh
Hẹn nhau từ kiếp trước
Đâu hay cơn nước ngược
Đưa cánh bèo lênh đênh.

Mưa trôi qua thác ghềnh
Xuôi đồng bằng mãi miết
Chưa nói lời tiễn biệt
Không một lời chia tay.

Chỉ thương một bờ vai
Lạnh một ngày trở gió
Buồn trong từng ngọn cỏ
Quất quay đợi mưa ngàn.

Tình ta – mưa bay ngang
Nên xanh hoài nỗi nhớ
Dòng sông tràn nước lũ
Đôi bờ không thấy nhau.

Hỏi người ở phương nào
Trong cuộc đời dâu bể
Mưa đâu còn có thể
Giữ gìn ta niềm riêng.

Hãy như lá rơi nghiêng
Chờ một ngày mưa tới
Tái sinh tình yêu mới
Theo bước chân em về.

CHUYỆN CỦA MƯỜI NĂM

Mười năm nở đóa vô thường
Tôi đi tìm lại con đường đã qua
Ngày nắng dội – Tối mưa sa
Chiều đông bão tới phong ba kiếp người.

Mười năm gió đập sóng nhồi
Lô nhô ghềnh đá bãi bồi chân mây
Góc rừng chim vụt cánh bay
Ngày sau còn nhớ tóc mai – rất buồn.

Mười năm tìm một dòng sông
Trôi mang ký ức neo lòng bến quê
Ai đi thuở ấy chưa về
Để tôi đứng đợi bốn bề cỏ lau.

Mười năm mộng cũ đã nhàu
Bánh xe thổ mộ lăn đàu vết đường
Tìm đâu lạc ngựa chiều sương
Nhịp đời quạnh quẽ cố hương trùng trùng.

Mười năm dị mộng lạ thường
Biết đâu duyên khởi mà mừng gặp nhau
Cỏ rong rêu – úa bạc đầu
Trông theo cánh hạc gọi sâu núi xa.

Mười năm sóng cuộn giang hà
Nông sâu em có bước qua – chuyện mình
Con tầm nhả sợi hồi sinh
Tàn tro còn ấm mối tình phù dung.

Mười năm rũ cánh thiên đường
Mười của mười – chỉ trăm năm thôi mà
Sao lòng còn đắm phù hoa
Thả trôi dâu bể mặc tà huy bay.

6/8/2019

DA THỊT MỘT ĐỜI AI NỮ QUÊN

Xin là mây trắng
Bay trên đỉnh đèo
Tà dương vẫy gọi
Tình còn mang theo.

Người như sông rộng
Trôi về biển khơi
Đợi ngàn con sóng
Trăm năm dập vùi

Tìm trong ký ức
Đã mòn cái tên
Khắc trên vách đá
Cuộc tình đã quên

Người như hạt bụi
Bay qua cõi sâu
Hồn chờ hấp hối
Tái sinh đời sau

Nhìn sâu trong mắt
Thấy ngàn bao đông
Một ngày nắng tắt
Có chờ nhau không?

Người như cánh vạc
Về đâu cuối gành
Còn da thịt nát
Nỡ quên sao đành.

DẤU CHIM BAY

Người đi theo gió
Tóc hờn trong mây
Tình xuân ngày đó
Gởi cùng chim bay.

Gọi hồn đông xám
Bóng gầy thu xiên
Trôi qua cõi tạm
Tình còn ngả nghiêng.

Bay từ tâm bão
Cánh chim bạt ngàn
Nơi nào nương náo
Một đời phù vân?

Chim qua đôi mộng
Thả sợi tơ vàng
Gương hồ in bóng
Chìm trôi ngút ngàn.

Bốn mùa đôi bắt
Một vết chân son
Xanh trong màu mắt
Một thời yêu thương.

Tìm trong năm tháng
Nào dấu chim bay
Nỗi buồn da thịt
Trở sâu tóc mai.

ĐÊM DƯƠNG ĐÔNG

Sóng thì thâm ngữ lời em hát
Bản tình ca muôn thuở không lia
Em có thấy hai vì sao lạc
Biết ai còn thao thức đêm khuya.

Đêm phố biển ngọn đèn vẫn đợi
Soi lòng mình lấm tấm giọt mưa
Đường uốn quanh em về Nam Đảo
Nghênh bóng dờ nghe kể chuyện xưa.

Thương đốm lửa thấp trong tâm tối
Ngoài khơi xa thuyền mãi không bờ
Lên đèn cuốn mối tình lưu lạc
Treo vầng trăng cổ tích gần ngơ.

Con mắt biển muôn đời vẫn thế
Ly rượu sim tím ngát hồn anh
Thị trấn buồn hơi men sóng sánh
Chút nồng nàn thương nhớ mong manh.

Ngọn nến hồng trong đêm tạm biệt
Dõi theo người – hỏi sóng về đâu
Em đừng buồn đời như mây nổi
Sưởi ấm lòng một thuở yêu nhau.

Phú Quốc, 4/5/2019

ĐÊM GIAO THỪA CHỜ LAN NỞ

Đêm giao thừa ta chờ lan nở
Nhấp chén trà thơm nhìn khói bay
Nghe thoảng hương trầm tay mẹ thấp
Xao xác vườn khuya lá rụng đầy.

Có tiếng chim đêm vừa qua ngõ
Cánh mỏng tưởng chùng sương khói giăng
Có cùng ta thức qua năm mới
Bếp lửa hồng thơm – bánh chưng xanh.

Cha vừa đọc lại bài thơ cổ
Ta thấy tiền nhân chợt trở về
Tâm sáng trong hơn vầng nhật nguyệt
Rung làn kiếm bạc nặng hồn quê.

Có phải mùi hương lan vừa nở
Ta ngỡ em từ cõi liêu trai
Dáng liễu chợt gầy trong tiên kiếp
Xanh nụ tầm xuân – nhẹ gót hài.

Mỹ nhân bước ra từ cổ tích
Giang hà mây nổi cũng thế thôi
Giấc mơ hồ điệp ngàn năm trước
Mộng thực đời người – tựa lá rơi.

Đêm nay có phải đêm trừ tịch
In dấu bụi trần trên ngón tay
Áo toi nón rạ đôi giày cỏ
Từ Thức về trần em có hay?

12/12/2019

ĐÊM TRỪ TỊCH

Đêm nay có phải đêm trừ tịch
Mà dấu hài xanh tựa chiêm bao
Khoảng khắc giao thừa thôi động lại
Lạc dấu cội nguồn tận kiếp sau.

Có phải tiếng chim qua điếm cỏ
Sao còn ngơ ngẩn dưới cầu sương
Người trong tranh đã thành cổ tích
Một Giáng Kiều xưa lạc cuối đường.

Đêm nay dưới gốc mai trăm tuổi
Bên bếp lửa hồng đọc cổ thi
Tình ẩn trong từng trang sách cũ
Chập chờn say giấc mộng hồ ly.

Thôi đành gác lại bao phiên lụy
Đòi người theo bóng hạc bay qua
Sên phách cuối mùa thay xiêm áo
Ngàn sau hận khúc “Hậu đình hoa”.

Đêm 30 tết 2020

ĐÊM UỐNG RƯỢU Ở GIANG THÀNH ⁽¹⁾

Về đây uống rượu bên cầu
Núi cao biển rộng nhuộm màu bể dâu
Nước Đông Hồ chảy về đâu
Bâng khuâng mấy nhịp Tô Châu gọi buồn.

Về nhìn mây nước ngàn trùng
Một vùng biên trấn vẫy vùng phương Nam
Thăng trầm một áng phù vân
Trăm năm tình mộng mấy lần mơ hoa.⁽²⁾

Về xem sóng cuộn giang hà
Biết ai cạm chén cùng ta lúc này
Thuyền ra cửa biển đêm nay
Sóng xô ánh bạc một ngày tàn phai.

Về nâng chén rượu voi đây
Mênh mông trời đất chọt dây khói sương
Sen hồ ngan ngát tỏa hương
Chuốc cho say giấc hồ trường ai hay.

Về nghe bóng nhận gọi bày
Bên kia sông lửa thuyền chài giăng giăng
Một thời đồn thú xa xăm
Ngỡ vang tiếng trống Giang Thành năm xưa.⁽³⁾
Hà Tiên, 2/5/2019

(1); Sông Giang Thành bắt nguồn từ Campuchia, chảy vào Việt Nam theo hướng Bắc Nam, dài khoảng 23 km, nằm trên địa phận xã Tân Khánh Hòa, xã Phú Mỹ, huyện Kiên Lương, tỉnh Kiên Giang, rồi đổ vào vũng Đông Hồ ở thị xã Hà Tiên, trước khi ra vịnh Thái Lan.

(2) Tình mộng giữa Mạc Thiên Tích và bà Phù Dung Nguyễn Thị Xuân. giữa nhà thơ Đông Hồ và bà Mộng Tuyết.

(2) Từ bài Giang Thành dạ cổ, có nghĩa tiếng trống đêm Giang Thành, tên bài thơ của Mạc Thiên Tích, trong tập Hà Tiên thập vịnh.

ĐI TÌM NỤ TÂM XUÂN

*...Hoa tâm xuân suốt đời không gặp
Anh suốt đời chẳng gặp sắc tâm xuân...
(Luu Quang Vũ-Hoa tâm xuân)*

Ai hát câu “Nụ tâm xuân nở ra xanh biếc”
Lời ngân lên lại chìm xuống thật vô tình
Bài ca dao quá cũ
Khi anh chưa chào đời
Trôi đi nhiều tháng năm trên suối nguồn ký ức
Hồn hoa phiêu dạt tận chốn nào
Ngực trầm hương đã nhạt
Sao vẫn nhớ tình ơi.

Anh ngậm ngải tìm trầm
Qua đầu non góc bể
Vạt rừng cỏ may hứng bao mùa gió lộng
Mắt vương hoài giọt nắng
Lao xao tiếng chim gọi tình
Cho đời còn trắng hạt mưa bay.
Người đi tìm nhau trong cơn mộng mị
Đường trầm luân xa ngái
Đèo núi chập chùng

Còn sợi tóc nào bay
Bóng chiều rơi sâu thẳm
Lãng đãng trong sương tiếng kinh cầu thâm lặng
Để sắc tâm xuân nhuộm hoài trên dòng sông
thương nhớ
Anh loay hoay tìm về màu nắng lụa vườn xưa
Thuở nhà em tím nụ vườn cà
Đâu còn ai trèo lên cây buổi hái hoa
Chẳng thể nào thấy hoa tâm xuân nở muộn.
Tháng mười hai cúc vẫn chưa tàn
Sao vàng lối cỏ bước chân em rạo rục
Hương buổi hương cau thơm từng nhánh tóc
Tình như chiếc lá cuối mùa
Lạc dấu heo may
Con sóng xưa đành chia cắt đôi bờ
Lẻ loi mình anh đứng đợi
Tìm hoài sắc biếc nụ tâm xuân..

ĐI TRONG MƯA SÀI GÒN

Mưa trong phố - một ngày thôi
Xin san sẻ nửa cho tôi với người
Mặc tình theo lá rong chơi
Tôi lang thang giữa quán đời phù hư.

Mưa trong nắng - một mình ư
Nên không chấm đất tạ từ cũng không
Quanh co hết mấy góc đường
Trong từng sợi tóc chột buồn vu vơ.

Mưa trong gió - thật dại khờ
Vì tôi cứ ngỡ em vừa qua đây
Tóc thơm xoa kín bờ vai
Trong tôi có nửa hình hài của em.

Mưa trong quán - một mình quên
Biết treo nỗi nhớ hằn lên góc nào
Ghế long bàn gãy chực nhào
Tình xa lắc đã chìm vào bóng mưa.

Mưa trong mắt - một ngày xưa
Ước chi dâu bể dư thừa quên tôi
Để trong veo tiếng em cười
Để tôi vẫn mãi là người... mộng du.

23/05/2020

ĐỨNG TRƯỚC BIỂN

*Tặng nhà thơ Linh Phương tác giả bài thơ
“Để trả lời một câu hỏi” được nhạc sĩ Phạm Duy
phổ nhạc với tên “Kỷ vật cho em”.

“Em hỏi anh bao giờ trở lại
Xin trả lời mai mốt anh về”*
Câu hát cũ nghe lòng tê tái
Bao năm rồi biết có ai nghe?

Kỷ vật cho em – cũng rất buồn
Giây saut áo trện chiếc khăn tang
Viên đạn đồng đen – sòn bóng súng
Một thời chính chiến những ly tan.

Chẳng phải Kinh Kha ngàn năm trước
Ngùi theo sông Dịch buổi sangTần
Chủ thủ ích gì cho buổi ấy
Không thành công biết có thành nhân?

Làm sao “Trả lời một câu hỏi”
Đi suốt trần gian cũng khó tìm
Bạn ơi! Năm tháng không chờ đợi
Bàn cờ thế cuộc những đảo điên.

Tôi – Anh lặng lẽ nhìn ra biển
Lòng ai tự hỏi sóng về đâu
Đời cũng chẳng qua cơn hồ mộng
Dấu ngàn năm nữa cũng chiêm bao.

Rạch Giá, 2/5/2019

GHÉ LẠI YÊN MINH

Quán ven đường bên đèo dốc Yên Minh*
Ai qua đó không sững sờ mùi ngô nướng
Vách lá đơn sơ bếp than hồng lại đượm
Miếng cốm giòn tan hòa sương sớm trong mây.

Mùi bánh tam giác mạch còn thoảng trên tay
Nhìn Con đường hạnh phúc** quanh co mờ ảo
Từng khúc cua qua – từng khúc cua tay áo
Đẹp mê hồn cao nguyên đá Đồng Văn.

Cô gái Tày ơi xin nán lại cùng anh
Vội vã chi gửi hàng xuôi chợ sớm
Chiếc áo hoa xòe tươi màu thổ cẩm
Tiếng cười em sao nữ vội mang theo.

Vách đá gan gà bên triền dốc cheo leo
Một nhánh đào phai thoáng nụ hoa vừa nở
Đâu tiếng ngựa thồ dưới chân đồi Thắm Mã
Phố Cáo ai về chợ nhớ dốc chín khoanh.

Mây trắng bay qua gởi lại núi mấy tầng
“Chuyện của Pao” phải chăng là duyên nợ
Tiếng đàn môi có làm em thương nhớ
Để ngày về nấn nín mãi theo anh.

***Đồng Văn tháng 11-2019**

Sài Gòn tháng 3-2020

**Yên Minh: một huyện vùng cao đông bắc biên giới
tỉnh Hà Giang.*

***Con đường hạnh phúc: con đường dài 185 km của
quốc lộ 4C nối từ Hà Giang-Quản Bạ-Yên Minh-Đồng
Văn-Mèo Vạc*

HOA THUỘC BÀI

Hoa thuộc bài, có phải tôi nằm mơ
Khi thấy nụ vàng nở trên kẻ lá
Lần đầu tiên cứ ngỡ là chuyện lạ
Chỉ giữ cho nhau chiếc lá xanh màu.

Em ép vào tim chiếc lá nhiệm màu
Để mơ ước thêm xanh màu hy vọng
Để tôi ước tình một thời hóa bướm
Theo tóc người bay trên mọi nẻo đường.

Nụ tình si nào rục rỡ mùi hương
Khi cô bé trầm tư mùa thi tới
Chiếc lá thuộc bài ngập ngừng muốn gởi
Có mấy vần thơ sao lại bỏ quên.

Chiếc lá bây giờ chắc đã nằm yên
Trong ngăn đời chia đôi tình hai đũa
Đâu ai nhớ tiếng chim ngoài khung cửa
Đôi mắt trong veo của thuở ban đầu.

Khi bàn tay không còn thuộc về nhau
Chiếc lá nhiệm mầu héo khô trong cặp
Dấu chân son qua cuối đường bụi lấp
Hoa thuộc bài chỉ nở giấc chiêm bao.

4/5/2020

HONG TÓC

Xưa em hong sợi tóc mềm
Còn thơm hương bưởi bên thêm rêu xanh
Lòng gương soi đẹp như tranh
Để tôi ý lược vòng quanh lối về.

Ngày em gỡ sợi tóc thề
Qua đò đi giữa bốn bề bão dông
Áo người trắng cả dòng sông
Mấy bờ lau sậy ngược dòng phù hoa.

Hạ hồng em nữ chia xa
Để tôi ngọn gió tiễn hoa lên trời
Chiều xưa vắng một chỗ ngồi
Nhớ người hong tóc một thời vàng sao.

Mưa nguồn thấm xuống lại đau
Ừ thôi chớp bể về sau hãy còn
Người giờ cuối dốc mù sương
Dấu chân xóa mất con đường đã qua.

Tiếng cười núi khuất đôi xa
Đâu sông cuối bãi biết là chìm trôi
Chiều nay chợt nhớ môi người
Còn ai hong tóc tôi ngồi耿耿.

KHI KHÔNG CÒN AI QUA SÔNG

Người qua sông. Tôi – cũng qua sông
Đôi bờ nút mắt. Sóng mênh mông
Người nghe tiếng gọi. Chim mùa cười
Tôi lội ngược dòng. Giữa bão dông.

Gió độc muôn trùng – xoay tâm bão
Gối đầu. Không hẹn – cuộc trăm năm
Ngủ ngoan, sâu nhỏ - xin đừng khóc
Khi nhánh sông dài. Cá biệt tằm.

Nhạn trắng tìm đường bay qua biển
Chợt bàng hoàng trước mấy cửa sông
Đất trời chỉ màu mây vô định
Quê người. Một đóm lửa tà dương?

Rồi sẽ không còn. Ai qua sông
Nguồn khô từ đó. Đáy trơ dòng
Tiếng vạc cuối trời. Thương trăng cũ
Sầu một kiếp người. Ngựa long đong.

11/02/2020

KHI MÙA XUÂN BỎ LẠI

Đàn chim bỏ thành phố bay đi
Hàng cây kèn hồng lặng im cùng ngọn gió
Ngõ nhỏ có gì vui để ồn ào như thế
Mây xám dừng lại trên đầu
Bầu trời chợt vẫn vũ con giông
Giọt nắng chẻ hai theo người một nửa
Tôi lạc loài trông theo
Trong tiếng chuông ngân đồng vọng
Ngôi chùa bên kia sông
Lũng lờ sương khói
Một sớm mai chưa có ánh mặt trời.

Vang lên thanh âm nghẹn ngào
Bình boong từ chiếc đồng hồ sinh học cũ kỹ
Thời gian vẫn tiếp bước lãng du
Nhắc nhở đã quá nửa kiếp người
Tôi lắng nghe nhịp đập con tim sao còn tươi rói
Ngày vào đời đâu mới hôm qua
Tuổi thanh xuân chạy theo thềm thì vẫy gọi
Mùa xuân của ta ơi
Có theo chân người trốn chạy?

Những giọt sương treo trên lá cành
Có ngủ qua hết bình minh
Khi mầm cỏ đón đầu theo dấu chân người
Không còn đánh thức thêm một ngày vui
Nụ tầm xuân gầy guộc
Quanh sợi tóc xác xơ ủ bệnh trầm kha lâu
ngày mới dậy
Tôi chợt thấy mình hóa thân
Con sâu suốt đời nằm im trong cái kén
Thèm mơ–một giấc mơ bình yên.

31/1/2020

KHI NGỒI CHỜ NẮNG LÊN

Ngày mưa – Ta ngồi đợi nắng lên
Tùng giọt mưa tan chảy quanh thêm
Vô tình mưa suốt từ năm trước
Ta lại chong đèn ngủ dưới hiên.

Có lẽ mưa nhiều hơn ta nghĩ
Nên nắng âm thầm ngủ rất sâu
Ta ngồi thức trắng soi mộng寐
Thương mắt người đắm ướt đêm sâu.

Rộn tiếng trống trường – em có nghe
Ríu rít chim sâu gọi qua hè
Nhớ bước chân người sao xa quá
Vai có còn – vương mấy lá me?

Ngồi nghe thác đổ trong lòng núi
Sông đi uốn khúc tắm mây mù
Chỉ thấy chuồn chuồn vừa chóp cánh
Cuộc tình bỗng chốc hóa thiên thu.

Em thành sợi nắng qua sông rộng
Nụ hoàng hoa đâu nở bên người
Mưa trăm năm buồn trôi như bụi
Lạnh một kiếp người – nắng có rơi?

28/8/2019

KHI VƯỢT ĐÈO MỀ PIA

Xe lại qua đèo quanh khúc khuỷu
Dốc cao chót vót đá tai mèo
Mười bốn tầng đèo cua tay áo
Bên bờ vực thẳm thật cheo leo.

Đường lên Cao Bằng sao quá hiểm
Mỗi một khúc quanh rợn cả người
Đời công nhân bao người ngã xuống
Dấu in vách núi vẫn còn phôi.

Bốn mùa chỉ thấy mây trắng phủ
Sườn non rần lượn giữa cung đường
Xẻ vào vách đá rừng xanh thẳm
Cọc tiêu dựng đứng - ta luy âm.

Cứ ngỡ đường đèo đi không tới
Đâu phải nấc thang lên đỉnh trời
Mà sao bảng lảng trời đông bắc
Xếp tầng trước vực núi chơi voi.

Chỉ sợ mùa đông chiều xuống thấp
Chưa hết đèo cao sương đã đầy
Thôi ta xuống núi cùng nhau nhé
Chút tình gửi lại với cỏ cây.

Cao Bằng 9/11/2019

**Đèo Mẻ Pia: Con đèo hiểm trở nhất đông bắc bộ nước ta, cung đèo có 14 tầng cua tay áo rất khúc khuỷu. Nằm trên quốc lộ 4A nối từ xã Xuân Trường đến trung tâm huyện biên giới Bảo Lạc(Cao Bằng)*

KHÔI TÓC

Mưa lấm tấm. Mưa mênh mông
Chợt cười ai nhớ khói đồng ngày mưa
Chiếc cò, bóng vạc, chiều xưa
Theo mưa tầm tã đón đưa tôi về.

Qua sông, qua biển, lụy đò
Chiều hôm khói sóng giã vờ ngu ngơ
Đứng một mình – đứng ngẩn ngơ
Một thời tuổi trẻ ai chờ lại quên.

Nhà em khói lam chiều lên
Hanh hao cái nắng ủ bên cột rơm
Ngọt bùi một vắt cơm thơm
Tiếng con cá quẫy mẹ đơm bên nhà.

“Vùng ơi” vùng – xin mở ra
Giấu chi đến nỗi thịt da đau rân
Như châu chấu – như chuồn chuồn
Tôi đem sợi khói chơi ngông bên trời.

À ơi, nhịp võng à ơi
Câu ru mẹ hát một đời khói sương
Hương cau bát ngát sau vườn
Giàn trâu xanh lá biết còn đợi nhau.

Em nào hiểu – tôi vì sao
Mắt đăm đăm nước chực trào mặn môi
Bần thần ngó vệt chiều rơi
Tôi thương khói tóc mẹ tôi thổi mà.

KHÚC THÁNG SÁU

Tháng sáu rạt rào dội từng tiếng mưa đêm
Gió lãng mạn hát du ca trên đường dây điện
Khúc hát chập chờn làm cánh chim bay ướt sũng
Để đôi mắt lạc loài đón gió tạt mênh mông.

Khu vườn ẩm ương cùng tiếng dế gáy trắng
Hồn bông rớt theo lá vàng ngoài hiên vắng
Thềm ngời nghỉ dưới cội nguồn thâm lặng
Biết bao giờ tìm được giấc ngủ bình yên.

Tình ban đầu trốn vào góc nhớ nào đã quên
Trôi xuống vực sâu bằng bao âm trầm tha thiết
Dòng nhựa trắng tinh khô cuộc đời vất kiệt
Nên người về chỉ thấy cánh vạc buồn tênh.

Đêm qua đời không ai gọi bình minh lên
Thương cánh phù dung khóc một đời chìm nổi
Ngọn cỏ non biết có còn xanh tóc rối
Để tôi yêu người yêu những ngày tháng lang thang.

Một liềm trăng vàng tạt qua cõi nhân gian
Mấy mươi năm ta vẫn trốn tìm nhau hoài em nhỉ
Khúc ca dao có đưa người về khung trời mộng mị
Như thuở nào tiễn một tà áo lụa bước qua sông.

30/06/2020

LẠI VỀ BẢY NÚI

1- THIÊN CẨM SƠN
Lòng ôm đầy mây trắng
Vồ cao đá chập chùng
Phật cười rung ánh nắng
Chứa một trời bao dung.

2-NGŨ ĐÀI SƠN
Đi không hết Nhà Bàng
Giếng khơi trong lòng núi
Có phải bàn chân tiên
Đã hóa thành cổ tích.

3- PHỤNG HOÀNG SƠN
Tiếng phượng hoàng vỗ cánh
Soài So lấp lánh trăng
Cánh chim trên vồ Hội
Xao xác cả suối Vàng.

4- NGỌA LONG SƠN
Thế rồng nằm uốn khúc
Vất ngang chốn biên thù
Đá xanh màu ngọc bích
Khói lam chiều bay đi.

5- LIÊN HOA SON

Tre vàng tạo rừng thiên
Đài sen ai chợt ngộ
Náu thân chốn lâm tuyền
Người thành chim trong núi.

6- ANH VŨ SON

Sùng sững giữa đất trời
Có chăng loài anh vũ
Sân tiên không bóng người
Ngàn năm ai ngóng đợi?

7- THỦY ĐÀI SON

Chìm trong lũ mệnh mông
Đá trơ gan cùng sóng
Lạc giữa chốn bụi hồng
Tìm đâu hình với bóng.

8- THẮT SON

Ta đứng trên Bồ Hong
Bạn đi che bóng núi
Chén rượu chưa kịp mừng
Giữa Thắt Sơn huyền thoại.

ĐÊM ĐÔNG VĂN*

Lên Đông Văn ngắm núi
Đá liền đá tai mèo
Tên con đường Hạnh Phúc
Cung đèo quá cheo leo?

Mùa hoa tam giác mạch
Nở trắng cả ven đồi
Chiều nhuộm hồng chân khách
Nụ hoa đào vừa phơi.

Ta đi tìm điệu khèn
Cô gái Mông mắt liếc
Tiếng đàn môi rất mềm
Rượu ngô say đến chết.

Nhớ cơm lam Bắc Mê
Mát lòng canh rêu đá
Bát trắng dền tay tề
Thấy em hồng đôi má.

Phố nhỏ nằm trong sương
Đêm Đông Văn cổ kính
Ta như lạc bên đường
Nghe mời nhau thẳng cổ.

Mai đi thăm nhà Vương
Vua Mèo trấn một cõi
Mái ngói đầy rêu phong
Chạnh lòng ta muốn hỏi.

Lên Đông Văn ngắm núi
Lòng chợt thấy bồi hồi
Bên kia là biên giới
Núi đồi mờ sương bay.

13/12/2019

**Đông Văn: Một huyện cực bắc của tỉnh Hà Giang,
giáp biên giới Trung Quốc*

LÊN HOÀNG SU PHÌ

Lên Hoàng Su Phì ngắm mây đầu núi
Tìm mùa vàng trải mấy thửa bạc thang
Lên cổng trời gió cuốn từng lốc bụi
Bóng ngựa thồ leo dốc nặng lan man.

Cô gái Nùng điệu gùi đi nương sớm
Nghe tiếng khèn chọt má đỏ hây hây
Nhà em dưới chân đồi phơi mưa nắng
Khói cơm chiều có mơ chuyện ngày mai?

Con sông Chảy uốn mình qua khe núi
Nước về xuôi xin giữ chút hương rừng.
Đàn bướm trắng bay theo mùa thảo quả
Qua đồi chè shan tuyết ủ hơi sương.

Tây Côn Lĩnh ẩn mình nơi biên viễn
Núi tiếp mây bảng lảng vắt ngang đèo
Xe lắc nhịp qua từng cửa cù chỏ
Bên thung sâu bên vực đá cheo leo.

Chợ vùng cao có neo lòng khách lạ
Hoa mận hoa mơ trắng cả đường về
Men rượu ngô say lòng người lúy túy
Một tiếng cười anh cũng đắm cũng mê.

***Hoàng Su Phì – Hà Giang tháng 11/2019**

Sài Gòn, tháng 3/2020

LY CÀ PHÊ MÈO VẠC

Xe ngừng lại – Uống cà phê chút đã
Vội gì đâu không ghé lại nơi này
Mèo Vạc cái tên nghe chùng ngộ quá
Cà phê bên đường uống cũng ngắt ngây.

Cô gái H'Mông ơi - má hồng đến thế
Con mắt đã tình anh thấy dễ thương
Chân ríu rít hòa vào phiên chợ sớm
Sương giăng màn – Vàng mùa cải sườn non.

Hoa của đá nở suốt vùng biên viễn
Đâu Khâu Vai say men rượu chợ tình*
Mùi rượu ngô còn ngọt ngào cánh mũi
Mấy nẻo đường xuyên hẻm vực chênh vênh.

Hoa mạn trắng ngày cuối đông thơm bãi
Qua Mã Pì Lèng rong ruổi sắn mây
Vách đá dựng suốt ngàn năm vẫn vậy
Sông Nho** xanh chảy mãi miết voi đày.

Ngô lên xanh trên bao triền núi đá
Máy lớp sương mù rỗng rảnh đuổi nhau theo
Đường trong mây – Anh qua bao làng bản
Vẳng tiếng em cười trong gió lốc cheo leo.

Mèo Vạc 8/11/2019

Sài Gòn 1/3/2020

**Chợ tình Khâu Vai có thể nói là phiên chợ nổi tiếng nhất ở Mèo Vạc-Hà Giang. Mỗi năm chợ chỉ mở một lần vào đúng ngày 27/3 âm lịch.*

*** Sông Nho Quế*

**MÂY THẮNG GIÊNG
CÒN XANH NHƯ ÁO EM**

Suối tóc nào kết thành mây tháng giêng
Nên chiếc lá rơi vàng úa muộn phiền
Để mắt nhìn nhau cái nhìn rất tội
Chưa kịp reo vui đã ướt vai mềm.

Lời hẹn hò còn trên cánh tay thơm
Bờ môi thiếu nữ thềm chút dỗi hờn
Tôi xưng tội bằng cái hôn tạm biệt
Sao trên trời cũng nhấp nháy ghen tuông.

Thả mối tình ngủ ngoan trên cỏ hoa
Ngai ngái hương xuân áo lụa mượt mà
Mùi đất ẩm nồng nàn lời cỏ hát
Mai xa rồi sao vẫn nhớ thịt da.

Phải người về tìm lại thánng giêng non
Nhẹ trong tiếng guốc in dấu chân son
Đâu hay năm thánng bào mòn ô cửa
Mưa nắng một trời phai nhạt mùi hương.

Mây thánng giêng còn xanh như áo em
Sẻ chia mắt nhớ ấm áp môi mềm
Có giấc mơ tôi thom mùa xuân mới
Nắng đã ươm vàng ngọt lịm ngoài hiên.

MỘNG CŨ

Mùa trôi giấc mộng
Hồn vờn mây xưa
Tình không hóa bướm
Sao thành cơn mưa?

Áo vàng dải lụa
Ứng đồ tà dương
Chiều buông tiếng ngựa
Hí dài trong sương.

Đá in bóng núi
Tím thắm đồi nương
Vẳng trong tiếng suối
Khúc hát thiên đường.

Tình treo quán trọ
Kiếp người đa đoan
Ngủ yên phận cỏ
Điệu kèn bát âm.

Môi thơm mùi táo
Ngọt đóa quỳnh hương
Tôi về nương nấu
Giấc mơ vô thường.

Tùng viên đá cuội
Lăn trầm ăn năn
Cánh chim hấp hối
Mộng người trăm năm?

20/1/2019

MỘT THỜI HOA NẮNG

Một thời hoa nắng ngủ
Trên vai người rất ngoan
Bốn mùa em xanh tóc
Bay trong khung chiều hoang.

Vàng như hoa cúc nở
Chùm hoa nắng lung linh
Tuổi hồng em ngày đó
Vạt áo dài rất xinh.

Bay chi mà mãi miết
Cánh chuồn chuồn chiều mưa
Mặt sông còn lấp lánh
Hoa nắng của ngày xưa.

Trái tim người độ lượng
Đâu giữ được xuân thì
Tình yêu thành sương khói
Theo bóng thời gian đi.

Một khoảng trời hoa nắng
Cài trên tóc mỗi ngày
Giờ hóa thành mây trắng
Cuối trời hồn nhiên bay.

Đâu dễ gì tìm gặp
Hạnh phúc dù đơn sơ
Lấy gì mà đền đáp
Cho cuộc tình ngu ngơ.

Nhìn theo dòng nước chảy
Trôi hoài cánh phù du
Mong manh màu nắng cũ
Đã chìm vào bể dâu.

29/4/2020

MÂY TRẮNG ĐẦU NON

1.

Khi về trú dưới hiên mưa
Soi đèn bạch lạp đêm vừa sang canh
Dưới trăng nghe trống trường thành
Dặm xa ngựa mỗi cũng đành buông cương.

2.

Khi về hồn gió muôn phương
Kèn vang lối nhịp loạn phường bát âm
Tử sinh vượt cửa phù trần
Đời sau còn nợ kiếp tầm sâu riêng.

3.

Khi về khai ấn đèn thiêng
Bánh xe lịch sử cuốn nghiền nát thân
Đi qua gió lốc bụi trần
Áo phoi dẫu cỏ ngại ngân biển dâu.

4.

Khi về trôi giấc chiêm bao
Bướm xưa vườn cũ cỏ nhàu vết dấu
Chiều tàn bóng ngả ca dao
Nhớ ai cởi áo qua cầu nước xuôi.

5.

Khi về biến dạng mặt người
Soi gương chợt nhớ mấy lời cổ thi
Gieo câu lục bát lỡ thì
Bước chân sỏi đá khắc ghi lời nguyên.

6.

Khi về lạc dấu đào nguyên
Đầu non cửa động lụy phiến thế gian
Non cao suối biếc thông ngàn
Tìm đâu dã hạc bay ngang bụi lấm.

7.

Khi về gieo hạt từ tâm
Hoa vô ưu nở hương trầm quấn quanh
Tóc người thuở ấy còn xanh
Sông dài biển rộng thổi đàn phai hương.

8.

Khi về tóc nhuộm tà dương
Vàng câu kinh tỵ vô thường quán không
Sóng xô gò nổi bận lòng
Vô ngôn còn chút bụi hồng trong mơ.

9.

Khi về khuấy nước ngũ hồ
Mái chèo khua động bãi bờ trường giang
Từ đây hạc nội mây ngàn
Ngày sau bến nước lựa vàng ai giảng.

10.

Khi về thắp một nén nhang
Rót trên mộ bạn rượu tràn lạnh môi
Hắt hiu vài hạt nắng rơi
Chim bên khóm trúc lẻ loi gọi người.

11.

Khi về nhìn ánh trăng soi
Bước chân vô định buông lời vô tâm
Áo xưa còn thoảng hương trầm
Ngựa qua quan ải lặng thầm đêm bon.

12.

Khi về mây trắng đầu non
Tóc xanh lấm tấm gối mòn đã xiêu
Gót giầy gõ bóng tịch liêu
Trăm năm thơm mãi ít nhiều cỏ hoa.

28/9/2020

MÙA THU, VỀ TRƯỜNG CŨ

* Gởi những ai đã từng học hai ngôi trường
Phan Thanh Giản, Đoàn Thị Điểm - Cần Thơ

Tháng tám, lá vàng – em còn nhớ
Tôi về trường cũ một chiều mưa
Ve ngủ từ lâu trong lòng đất
Đâu đợi em về đón thu xưa.

Áo trắng em bay ngoài cửa lớp
Một góc Ngô Quyền tôi ngẩn ngơ
Cầu gỗ bắc ngang - ngôi trường nữ
Nhìn sang – ai đó lại làm thơ.

Tháng tám, những ngày mưa không dứt
Đâu thấy em tôi trở lại trường
Đời như sông nhánh đi biên biệt
Tóc người sương điểm – đóa phù dung.

Bụi đỏ theo chân người xa quá
Mắt biếc buồn vương – thuở hẹn hò
Năm tháng trôi theo đời com áo
Em đâu còn nhớ mối tình thơ.

Tháng tám, phượng hồng còn sót lại
Trầm ngâm tôi đứng dưới sân trường
Thấy đàn em nhỏ vui chân sáo
Cành bàng còn thắm lá xanh non.

Ai hẹn mùa sau còn trở lại
Tường vôi ngói cũ chạm rêu xanh
Tôi nhớ cầu thang vang tiếng guốc
Tiếng cười ríu rít mãi không tan.

15/8/2019

MÙA THU, NGÔI BÊN CHÂN CẦU CŨ

Về đây ngôi lại chân cầu cũ
Chỉ thấy một trời hoa nắng rơi
Mấy chiếc lá vàng còn sót lại
Có hiểu giùm ta giây phút thôi.

Con sông ngày ấy giờ tro đáy
Cúc của đường mơ đã tàn chưa?
Sao thấy mùa thu trôi mãi miết
Bên bờ lau trắng của ngày xưa.

Nước đã cạn nguồn từ lâu lắm
Em có chờ đuổi bóng hoàng hôn
Mắt dõi cánh chim bay viễn xứ
Đâu khói quê nhà lúc chiều buông.

Ngan ngát tỏa hương mùa dâu chín
Qua thời xuân sắc đã vàng phơi
Ngực có còn thom - trắng thiếu phụ
Suối tóc huyền xưa cũng chìm trôi.

Về đây ngồi lại chân cầu cũ
Em có cùng ta ngắm sao rơi
Lắng nghe tiếng sóng từ sâu thẳm
Reo từ sỏi đá chút niềm vui.

24/9/2019

MÙA TRĂNG ẤU THƠ

Ngủ yên nhé. Vàng trắng – tôi - ấu thơ
Ngủ đi niềm vui – bé nhỏ. Đợi chờ
Đêm rất xanh. Xanh suốt mùa mê sảng
Có tiếng vạc sành. Kể chuyện vu vơ.

Tôi ngồi. Thời gian – đợi con nước lên
Đom đóm tìm nhau. Thấp sáng dòng đen
Sông chảy miên man. Không lời từ biệt
Dấu muện phiên. Quý từng phút bình yên?

Tan vào đêm. Màn sương đục. Tinh khôi
Tôi ruối rong. Nghe cánh lá. Thở dài
Tiếng côn trùng – hờn mùa trăng vàng lạnh
Kiếp thú hoang – mong trở lại kiếp người?

Chim thiên đường. Em. Từ bỏ dung nhan
Tuổi hồn nhiên – tình nhỏ. Thật dịu dàng
Hồn cao nguyên. Đón sông dài biển rộng
Sóng dạt dào. Sóng cuốn tình lang thang.

Con đường về. Trăng. Nghiêng bóng rất sâu
Hồn mộng du – Hồn chờ phép nhiệm mầu
Thứ dung tôi. Làn môi tìm hơi ấm
Mơ giấc mơ dài – mơ cả một đời sau.

Đêm nay. Em về – ngắm mưa sao băng
Vết thương da thịt. Rất đổi muộn màng
Tinh cầu vỡ - lạc loài trong vô hạn
Đâu chốn đào nguyên - dấu vết thiên đường?

10/4/2019

MÙA XUÂN TRÊN CAO

Ngoài kia đàn chim đã về
Bay trên bầu trời cất vang tiếng hót
Những lời tình ca xanh trên từng lá biếc
Em ơi có thấy
Tình yêu
Thấp nắng lên những dòng sông quanh hiu
Tràn đầy sương sớm
Cánh rừng phía xa còn mù sương
Và ngọn núi quanh năm im lặng
Em ơi có nghe
Lời thì thầm của gió
Lời hẹn hò của mây
Mang đi tiếng hát
Nông nàn
Những câu thơ nên nghĩa vợ tình chồng.

Ngoài kia đàn bướm bay về
Tìm lại vườn hoa cúc trắng
Thuở cô gái xuân thì
Ngực tròn căng khát vọng
Những cánh bướm
Đưa ta về giấc mơ mùa xuân
Có bước chân ngập ngừng
Khi qua ngõ nhà em
Một thời xa vắng
Khi từng cánh hoa hoàng lan
Rụng bên thềm xưa rêu nhạt
Có ai còn đợi chờ
Mùa xuân ở trên cao
Mãi không về
Anh hỏi vì sao em có biết?

24/11/2019

MÙA XUÂN VỀ PHƯƠNG NAM

Mùa xuân theo anh về phương Nam
Trong cơn gió se lòng
Mang theo mùi thương nhớ
Ngất ngây
Trôi qua dòng sông thời tuổi trẻ
Đây ấp ánh trăng vàng của ngày xưa
Đi qua cánh đồng lúa thơm hương con gái
Rộn ràng tiếng cười vui
Của người em thuở còn ngây thơ
Nơi anh về - gửi nhớ
Theo nhánh sông đã chia đôi ngã, đôi bờ
Xuôi ngược là những chuyến đò chiều
Tiếng hò ngọt ngào trên bờ sông vắng
Bây giờ biết tìm đâu
Tìm đâu.

Mùa xuân theo anh về phương Nam
Canh cánh bên lòng
Niềm đau cố xứ
Phải chẳng đời người chỉ là cánh bèo
Trôi lạc giữa dòng đời trăm hướng
Mà bông tím vẫn vừa trôi vừa nở
Tím mãi nổi cô đơn
Giữa sông nước quê nhà
Đìu hiu quạnh quẽ
Mang theo tà áo tím
Của một người – không thể nào quên
Ôi! Ngàn thu áo tím
Cánh cò bay trong một ngày muộn
Khi hoàng hôn vừa buông xuống
Tím ngắt rừng chiều.

Mùa xuân ở phương nam
Ta đã về nhưng em nào có hay.

NẮNG BÊN KIA MÙA ĐÔNG

Đi tìm sợi nắng ngày đông
Lang thang đầu bãi – cuối sông không lời
Chào nhau - nghe vọng núi đồi
Ngẩn ngơ tôi đứng – nghe rời rã thân.

Mây mù từ đó bủa giăng
Chạm đông – gõ cửa bao lần ai hay
Xoay vòng từng ngọn thuốc bay
Dấu rêu xanh mấy ngón tay đã vàng.

Rét cong chiếc lá ngõ ngang
Ai chờ ai – giữa trần gian biệt mù
Chút tình thành đóa tương tư
Gởi người từ chốn thiên thu quên đường.

Tìm trong nỗi nhớ vô thường
Tóc thôi đã nhuộm tà dương một đời
Kiếp nào thả xuống biển khơi
Để neo giữ ngọt môi người ăn năn?

14/12/2019

NẮNG KHUYA

Nắng xanh lên hàng cau
Nắng vàng mấy liếp trâu
Nắng hồng đôi mắt mẹ
Nắng bạc dòng sông sâu.

Nắng ngời ánh mắt chị
Qua sông làm cô dâu
Bên người chồng yêu quý
Mẹ mong gì hơn đâu.

Nắng buồn lên mắt anh
Ngày anh ra thành phố
Mẹ đứng bên bờ tranh
Mọt nghiền vào thớ gỗ.

Nắng xanh màu tóc con
Ấp yêu thời thơ trẻ
Con đùa lội sang sông
Lục bình vương mắt mẹ.

Nắng vàng xưa đẹp quá
In mãi trong lòng con
Đồng mấy mùa xanh lá
Đời bao lần lớn khôn.

Từ ngày con xa mẹ
Mây bay mù núi kia
Từ ngày con mất mẹ
Nắng hóa thành nắng khuya.

NẮNG NGOÀI HIÊN

Người ngắm nắng ngoài hiên
Thấy bóng mình trong lá
Ngỡ câu chuyện thần tiên
Nên tiếng chim hót lạ.

Nắng giăng từng sợi nhớ
Bủa kín linh hồn ai
Lao xao đùa ngọn cỏ
Dịu dàng ghé bờ vai?

Người ngắm nắng trong mưa
Mưa bay từng hạt nhỏ
Xóa mất bãi bờ xưa
Trôi cuộc tình cô cút.

Nắng mềm như áo lụa
Thấp mãi ngọn tình xanh
Cháy một đời không hết
Nên tình rất mong manh.

Người ngắm nắng trên tay
Chợt thấy lòng độ lượng
Hồn nhiên nhìn mây bay
Tìm cánh chim lạc hướng.

Nắng ngàn năm có đợi
Ngựa về trong gió khuya
Khi dốc đời đã mỏi
Đêm vẫn dài ngoài kia?

8/6/2020

NẾU MAI PHƯỢNG TRỞ THÀNH CỔ TÍCH

Khi em về chắc không còn thấy phượng
Đứng ngẩn ngơ nhìn khoảng nắng đầy sân
Chim ngơ ngác rụt rè nghiêng cánh hỏi
Người một mình trong nỗi nhớ tháng năm.

Tán lá xanh cùng bao mùa phượng đỏ
Thật mơ màng trong ánh mắt bình yên
Cánh phượng bay rợp trời như cánh bướm
Thay lời tình để ta nói yêu em.

Em có hiểu lòng ta như cánh phượng
Ép vào trang lưu bút buổi xa trường
Mấy mươi năm úa vàng trang vở cũ
Sao lòng mình vẫn tưởng nhớ mùi hương.

Đi theo ta suốt một thời trai trẻ
Màu phượng hồng thom nét chữ tình khô
Trên bục giảng tóc vương đầy bụi phấn
Nhuộm tương tư tình nhỏ mãi không rời.

Rồi mai đây phượng trở thành cổ tích
Lòng bao dung đã bật gốc thiên đường
Những nhỏ nhen làm tình người khép lại
Xóa tan từng ký ức của yêu thương.

Một nỗi nhớ một nỗi buồn đầy nắng
Thơm cỏ hoa tươi đẹp buổi giao mùa
Biết tìm đâu tiếng ve sôi ngày cũ
Đỏ một trời phượng thắm của ngày xưa.

5/6/2020

NGÀY EM ĐẾN

Ngày em đến bên đời
Nôi ngoan đã vang tiếng khóc cười
Âm thanh reo vui trong từng con tim
Bao lời yêu thương vẫn gọi
Ở nơi nào trên phố núi mù sương ngày ấy
Tôi chợt thấy có ngôi nhà màu hồng trong ký ức
Hiện lên trong đôi mắt ngây thơ
Trong veo như những hòn bi xanh
Khát khao hy vọng
Không thể nào quên
Nào biết bao đông cuộc đời ập đến
Trên đôi chân trần nhỏ bé
Mới chập chững từng bước đi vào đời
Là bấy nhiêu lần vấp ngã
Mưa rừng, đá núi chập chùng vây bủa
Trên vùng kinh tế mới hoang vu
Nỗi sợ hãi từng làm em bật khóc
Và em cũng đã biết đứng lên từ đó.

Em của tôi ơi
Con đường của chúng ta đi
Đâu chỉ có hương thơm của hoa hồng
Hạnh phúc của đời mình
Khi đứng trước vách đá cheo leo hiểm trở
Biết lấy gì đánh đổi
Sợ tầm gai nào trói buộc chân người
Đôi cánh mong manh ấy
Bay qua biển rộng sông dài
Đôi cánh nhỏ bé ấy
Vượt qua nghìn trùng gió bão
Em chợt nhận ra mình không hề đơn độc
Trên con đường đã đi qua
Và tôi nhìn thấy niềm vui
Trong đôi mắt em
Long lanh in trên mặt hồ xanh biếc
Rất đổi bình yên.

9/2/2020

NGÔI NHÀ NHỎ CỦA TÔI

Ngôi nhà nhỏ của tôi
Có giàn ti gôn bao mùa thắm đỏ
Rực hồng dưới nắng vàng một ngày ban mai
Nơi tôi nhìn thấy
Tùng cánh ong mật bay về
Rong chơi tìm những hương hoa trong gió
Nơi mỗi ngày tôi đi về
Nơi có tiếng khóc cười của trẻ thơ ngày ấy
Nơi có lời giận hờn của người đàn bà tôi yêu
Luôn ấm áp ngọn lửa yêu thương
Và cái nghèo nhiều năm vây bủa
Cái lạnh hanh hao
Mong manh của một kiếp người.
Ngôi nhà của tôi ngày xưa đó
Giờ ở đâu
Thời gian đâu phải là một con đường
Để tôi có thể quay về
Những khi mệt mỏi
Ngôi nhà
Cách bao con sông cách mấy dặm trường
Nào có xa xôi gì đâu
Để tôi đem lòng thương nhớ
[114] Để tôi gửi gắm tình yêu.

Khi cánh chim đã bay đi
Không hẹn ngày trở lại
Mùa đông ở trời xa không biết con có lạnh
Khi tuyết rơi trên những mái nhà
Tùng chùm bông tuyết sao mà tinh khôi đến thế.

Tôi nhớ ngôi nhà nhỏ của tôi
Và từng cánh hoa ti gôn đỏ ngày ấy
Bây giờ sao xa ngái
Ừ! Thì đã xa lắm rồi
Khi tôi đứng bên đường
Nhìn dòng đời rơi như thác đổ chiều sương
Một nơi dòng sông đã buông neo dĩ vãng
Mịt mù khói sương
Không còn ai chờ tôi
Không còn ai đợi tôi
Không còn ai đón tôi
Khi mùa xuân chợt về bên song cửa.

9/12/2019

NGƯỜI ĐI TÌM DÒNG SÔNG ĐÃ MẤT

Ta về nghe dòng sông hấp hối
Ánh tà dương chờ rụng cuối ngày
Rớt lại câu hò trên bến nước
Cánh cò đã lỡ một đường bay.

Sông ơi cuốn theo từng nhánh sóng
Nhánh nào thơm hương tóc môi người
Nhánh nào trôi những mùa trăng lẻ
Nhánh nào còn nhớ tiếng mưa rơi?

Trời đất bao la – tình lại hẹp
Nước xa nguồn - bóng cá mù tăm
Chòng chành nổi nhớ nghiêng sóng lạ
Tiếng nguyệt cầm hóa đá trăm năm.

Chiêm bao lạnh qua bờ sông trắng
Tiếng vạc buồn vội vã qua sông
Đóa quỳ vàng qua thời xuân sắc
Lòng quạnh như sương sớm mùa đông.

Ta về chờ tin con nước lớn
Biết người đi – xa đến biệt mù
Tìm mãi một dòng sông đánh mất
Chảy về đâu trong cõi thiên thu.

NHU CÁNH HỒNG ĐÃ PHAI

*Để tưởng nhớ người nghệ sĩ trẻ tài năng MP vừa mất.

Tiếng hát bay đi trong chiều vừa tắt
Mùa xuân mới tàn cánh hồng đã phai
Mặt hồ trong xanh long lanh nước mắt
Đôi cánh thiên nga theo em về trời.

Nụ cười thiên thần hóa làn mây trắng
Trôi dạt phương nào một góc trời xa
Ánh mắt nhạt nhòa chìm trong mưa nắng
Yêu quá đời này vương vấn hồn hoa.

Đường em đi không hoa thơm cỏ lạ
Có tìm được nhau quá đổi muộn màng
Sóng mang em đi kiếp bèo phiêu bạt
Lạc giữa dòng đời chưa kịp hợp tan.

Hãy nở nụ cười bao dung em nhé
Sông đưa em về chốn địa đàng xưa
Cánh hoa phù du đã rời trần thế
Mong manh kiếp người hóa đá giọt mưa.

Đời buông tay em không lời tạm biệt
Trong khói sương đi quên hết muộn phiền
Em như cánh hồng tỏa hương thanh khiết
Khép lại cuộc tình ngủ giấc bình yên.

NHƯ MỘT NGỌN TÌNH XANH

Hạt mưa đầu mùa rơi
Phượng hồng vừa hé nở
Tháng tư của tôi ơi
Thấp lửa chi mà vội.

Vội như ngọn tình xanh
Long lanh trên cành biếc
Giọt sầu thật mong manh
Vỡ tan đầy hơi tiếc.

Tình nhỏ cho đời sau
Ngủ trong tay ngoan nhé
Hoa cỏ của tình đầu
Lất lay rơi thật khế.

Dòng sông em qua đây
Sóng xóa trôi đi mãi
Tiếng chim gọi nước đây
Voi lòng chưa vụn bãi?

Lại thêm mùa hạ đỏ
Đem giấc mơ quay về
Lá làm xanh nỗi nhớ
Ẩn trong ngàn cánh ve.

Thời gian thành vết cắt
Chia nửa ngọn tình xanh
Em hình sương bóng khói
Giọt lệ còn long lanh?

15/4/2020

**NHƯ NỖI BUỒN
RỤNG XUỐNG THIÊN THU**

Ta nhìn theo chiếc lá
Lá rơi cuối mùa đông
Bay trong cơn gió lạ
Tê điếng – lòng trống không.

Phải em - tình lá nhỏ
Se sắt – bờ vai đau
Theo dòng đời rụng xuống
Để vàng úa đời nhau.

Đừng quên nhau em nhé
Tình không còn xanh tơ
Mùa trăng đi rất nhẹ
Lá thành khói sương mờ.

Má hồng – đôi môi đỏ
Xuân hạ rồi qua nhanh
Thu đông vừa tràn tới
Ai nhớ thời tóc xanh.

Lá đã rơi một chiếc
Ta buồn mất một ngày
Người đâu hay chiếc bóng
Bến dòng sông trắng bay.

Lá rơi thêm hai chiếc
Có người ốm tương tư
Rồi lá rơi không dứt
Ta buồn đến thiên thu.

10/12/2019

NHỮNG MÙA HOA BỎ LẠI

Em có nghĩ về nhau
Những mùa hoa bỏ lại
Muôn cánh hoa không màu
Bay đi trong lòng gió.

Lá vẫn là lá biếc
Hoa không còn hoa xưa
Dẫu tiếng chim tha thiết
Trải dài trên đường mưa.

Em có nhớ về nhau
Buổi chiều chưa tắt hết
Giấu trong lòng vết dao
Thời gian không liền sẹo.

Biển muôn đời nuôi sóng
Sóng lại rất vô tình
Núi già cây che bóng
Nào che hết tình anh.

Em có hiểu về nhau
Khi đời là sương khói
Ám lấy mối tình sâu
Nên chia xa rất vội.

Con trăng vàng đã khuyết
Rụng vỡ đầy trên sông
Bao chòm sao lấp lánh
Trôi dạt về phương đông.

Em có giữ gìn nhau
Áo một thời xa lắc
Dấu môi thật ngọt ngào
Thơm hoa đào ngan ngát.

Bước chân người thuở nọ
Qua đời thật hư hao
Anh mang hồn hoa cũ
Muôn trùng vẫn chiêm bao.

23/04/2020

NHỮNG MÙA TRĂNG CÓ NHAU

Chiều ra sông vốc nước
Xóa dấu bụi thời gian
Phải chi đời quay ngược
Hoa nở tuổi đá vàng.

Chìa vôi trong bụi cỏ
Hót chi nổi xa người
Thương bờ lau trắng xóa
Theo con nước đầy vơi.

Thương hoài màu hoa cũ
Đỏ rực mảnh trời xưa
Tóc người xanh thuở ấy
Có phai cùng nắng mưa?

Biết người không về nữa
Giữa đôi bờ sông thơ
Gởi theo chiếc hôn gió
Tình đầu trong cơn mơ.

Tôi một đời tìm lại
Những mùa trăng có nhau
Em thành mây góa phụ
Trôi giữa trời biển dâu.

26/1/2018

NHỮNG NÉO ĐƯỜNG ĐÔNG BẮC

Qua cổng thành nhà Mạc
Rêu xanh - đá đã mòn
Mấy trăm năm biển cạn
Đâu lời hẹn nước non?

Đèo Bắc Sum nắng sớm
Nhà chơ vơ bên đồi
Qua cổng trời Quán Bạ
Núi Cô Tiên xanh ngời.

Chập chùng mây tiếp núi
Đèo uốn khúc bao tầng
Trắng mùa tam giác mạch
Đá tai mèo - chôn chân.

Xe xuống ngâm qua suối
Lại leo núi vượt đèo
Đường dài xa hun hút
Vực thẳm bờ cheo leo.

Đêm Đông Văn phổ cổ
Góc núi chợt bừng lên
Ngọt bụi từng nắm dẻ
Thơm lòng bánh thắng dền.

Phất phơ bờ lau đỏ
Tùng vách đá tai mèo
Lũng sâu mù tiếng gió
Mơ hồ ai nhìn theo.

Ly cà phê Mèo Vạc
Một thoáng vội bên đường
Mã pí lèng bỏ lại
Nho Quế vẫn còn thương.

Dừng chân Thác Bản Giốc
Nước tung trắng mạn thuyền
Đứng lặng trên cột mốc
Nơi nào là biên cương?

Xuống thuyền vào Ba Bể
Ta rong chơi bên trời
Em đi cùng ta nhé
Phiêu bồng khắp muôn nơi.

Những nẻo đường đông bắc
Ngàn dặm tình – nước non
Nghe âm vang vó ngựa
Xương máu của tiền nhân.

Ô CỬA

Ô cửa nhỏ một thời tôi đi học
Có tiếng em cười ríu rít chim sâu
Tôi tự hỏi phía sau làn hương tóc
Gương mặt người rạng rỡ - để tìm đâu?

Ô cửa nhỏ bốn mùa tôi qua đó
Thấy mắt ai tròn tựa mắt bồ câu
Sương buổi sớm làm mềm thân lá cỏ
Ngẩn ngơ nhìn mây trắng - biết về đâu?

Hạnh phúc tôi - theo nhau ngày nước lớn
Chim vịt buồn - kêu - khắc khoải bến sông
Chìa vôi hót - đưa tin - vườn bí ẩn
Thơ tình tôi - sáng mãi tuổi trăng rằm.

Chảy đi sông ơi một đời mãi miết
Dẫu trăm năm tôi vẫn mãi yêu người
Ngày mưa lũ đem tình trôi biên biệt
Khúc giao mùa tóc nhớ cũng vàng phôi.

Ô cửa nhỏ chỉ còn thên thang gió
Ngày qua đi che lấp dấu chân người
Môi nào ngoan từ khi em chối bỏ
Lời bao dung màu lá úa ngậm ngùi.

Ô cửa nhỏ không còn ai về nữa
Khung rêu buồn phai dấu bụi thời gian
Còn sót lại trên cao chùm phượng đỏ
Màu mắt xưa theo cánh nhớ gút ngàn.

23/6/2019

PHỤC SINH

Đầu non nghe chim hót
Ngợi ca khúc bình minh
Cành đào nở bất chợt
Tùng cánh hồng lung linh.

Chạm tay đất gọi khê
Trời đã vào xuân chưa
Mà mưa phùn rây nhẹ
Đưa tôi về mây xưa.

Có một trời thương nhớ
Mới hiểu hết đời nhau
Đi qua thời bụi đỏ
Thấu tận cùng nỗi đau.

Ngôi nhà xưa khép kín
Tường rêu giầu phận người
Gót hài trên cỏ mịn
Biết còn ai xuyên xao.

Áo em phai màu nắng
Về mau trời sắp mưa
Thả buồn theo mây trắng
Tình có còn như xưa?

Chờ rơi tờ lịch cuối
Bay thành lá chiêm bao
Phúc âm nào bủa lưới
Phục sinh vào đời nhau?

18/1/2019

KHI QUA BẮC VÀM CỐNG

Lâu lắm mới về ngang Vàm Cống
Mười năm ờ nhỉ chắc lâu hơn
Mười năm đời chỉ là giấc mộng
Mười năm sông cạn - núi cũng mòn.

Qua Bắc Vàm Cống mùa nước nổi
Ai còn bủa lưới cá linh non
Chợt thềm lấu mắm - bông điên điển
Một thời tuổi trẻ - dấu chân son.

Bạn ta thuở ấy tình rất mới
Ta có hơn gì - một trái tim
Câu thơ còn mãi thơm trang sách
Xanh lá - xanh hồn - xanh tiếng chim.

Rồi mai cầu mới thay phà cũ
Em có qua sông nhớ một người
Phù sa neo giữa ngàn thương nhớ
Đục trong - xuôi ngược một dòng trôi.

Rồi sẽ không còn – ai - bến đợi
Cũng chẳng - ai - trông - một bến chờ
Em cũng như ta mờ sương khói
Thả tình cùng sóng nước bơ vơ.

Bắc Vàm Cống, 17/10/2018

QUA SÔNG HẬU MÙA NƯỚC NỔI

Lại qua sông Hậu mùa nước lớn
Lũ ngập ngừng trôi mấy cửa sông
Đâu mùa tôm cá xô con sóng
Phù sa về ngọt đỏ Cửu Long?

Cầu mới nghiêng mình in bóng nước
Mấy chiếc phà xưa lỗi hẹn rồi
Ta thành lũ khách chiều mưa muộn
Mây mù giăng kín cả trùng khơi.

Xao xác nổi lòng người xa xứ
Mấy nhánh sông xưa lũ cạn nguồn
Nhớ ngày bạn mất về không được
Ai đốt giùm ta mấy nén nhang?

Mấy chùm điên điển vàng trong nắng
Tháng bảy chờ tin cá nhảy bờ
Nhà sàn nép bên hàng dừa nước
Mẻ lưới chiều thơm tộ cá kho?

Nhắc chi lẩu mắm thời trai trẻ
Cá kèo bông súng lúc chiều buông
Ai hát nghêu ngao bài vọng cổ
Chén rượu khê khà khơi nhớ thương.

Mai này nước nổi thành lũ cạn
Dâu bể đời người em biết không
Mấy hạt phù sa chìm đáy nước
Nghe lòng quạnh quẽ suốt triền sông.

15/9/2019

RỒI AI CŨNG SẼ GIÀ

1.

Rồi mai ai cũng sẽ già
Đâu chỉ riêng mình ta trẻ
Rất nhiều đông tố tràn qua
Giữ gìn bao điều mới mẻ.

Em có thấy lá cuộn vàng
Biết đâu vẫn đây nhựa sống
Tình qua sóng gió trần gian
Mênh mông sông dài biển rộng.

2.

Rồi mai ai cũng sẽ già
Tóc em còn dài như trước
Ngày một ngày lại đi qua
Bên anh - mãi thơm bồ kết.

Ký ức một thời ngủ quên
Ùa về thành cơn gió nhẹ
Hẹn nhau như đôi tình nhân
Ngắm hoa tường vi vừa hé.

3.

Rồi mai ai cũng sẽ già
Đường dài có còn sóng bước
Hòn ghen những lúc chia xa
Duyên nợ buồn thương phía trước?

Ngày mai ta cũng sẽ già
Giữ xanh tâm hồn em nhé
Ngày mai tóc đã phôi pha
Tình mình vẫn luôn tươi trẻ.

6/10/2019

SẮC NHỚ MÙA XUÂN

Ngày xuân áo lụa bay thành bướm
Thuở ấy tình yêu rất trẻ thơ
Con gái tiếng cười sao trong quá
Nửa con mắt liếc cũng nằm mơ.

Ngày xuân mưa bụi vương đầy tóc
Mầm cỏ xanh non rộ đất trời
Mấy ai hiểu được từ lòng đất
Sợ chỉ vương mang thuở yêu người.

Ngày xuân cánh én bay vô định
Đội khúc hoan ca trở nhiệm mầu
Mấy đóa tường vi tươi sắc đỏ
Môi hồng thuở ấy đã về đâu?

Ngày xuân anh nhớ từ lâu lắm
Có con chim nhỏ đã qua sông
Buổi ấy mưa giăng mù mịt sóng
Đôi bờ lau lách trắng như bông.

Ngày xuân hoa có vàng trước ngõ
Em đâu về hái lộc đầu năm?
Đàn chim di trú bay biệt xứ
Còn lại một trời hương cố nhân.

21/12/2019

TẢN MẠN MƯA

Có một ngày ta để đánh rơi nhau
Bên góc phố chìm trong mưa rất cũ
Lá trôi theo không một lời nhắn nhủ
Cuộc trốn tìm đi suốt tuổi thanh xuân.

Ô cửa nào vương sợi tóc bâng khuâng
Tình thuở ấy trong veo màu ngọc bích
Ngói rêu phong xanh khoảng trời cổ tích
Trong làn mưa phơi nổi nhớ lên đây.

Có khi nào ta mới hết đắm say
Bao vết thương, bao giận hờn nông nổi
Vũ điệu mưa những ngày không ai tới
Môi người run sùng lạnh quá ngu ngơ.

Có một ngày ta tìm lại ký ức xưa
Tan theo mưa vào khoảng không vô tận
Nhịp đập thời gian cũng đành hữu hạn
Đâu hiện cầu vồng bảy sắc đợi chờ nhau

Khi dòng đời thành thác lũ chênh chao
Con mưa ghé qua chợt trôi đi mất hút
Sợi tơ giăng giăng cùng trời cuối đất
Có chút ngọt ngào cho hai kẻ yêu nhau?

Người qua sông có giữ nụ hôn đầu
Mùa trôi đi một màu trắng huyết dụ
Mưa tháng năm đâu trở mình ngái ngủ
Trong khói sương giọt lệ cũng ngậm ngùi.

TIẾNG CHIM TRONG THÀNH NỘI

Hình như có tiếng chim trong tàng lá
Ríu rít điều gì làm nắng xôn xao
Giọt nắng vàng ngập ngừng lòng tôn nữ
Ánh mắt lá râm lẫn trốn nơi nào.

Mái ngói âm dương nhuộm màu cổ tích
Nước hồ thơm từng cánh lá gương sen
Mắt rung rung trước mái vòm u tịch
Giấc mơ trôi hồn thiên cổ trước đèn.

Phải dấu chân em qua từng năm tháng
Soi bóng đèn đài phượng các lầu son
Dấu biết trăm năm – trò đời vinh nhục
Sao vẫn đắm mình cùng núi Ngự dòng Hương.

Hình như có tiếng chim trong thành nội
Nhấn nhủ điều gì – Huế của tôi ơi
Lá phượng non chợt thăm thì muốn nói
Bên mảng tường rêu lạng đến rợn người.

Xin làm sương mai thức chờ buổi sớm
Níu giữ nỗi buồn – nhịp thở thời gian
Khắc khoải kiếp người tiếng chim đồng vọng
[142] Hót mãi trong lòng – hồn Huế miên man.

TIẾNG ĐÀN KÌM TRÊN SÔNG

Khúc nguyệt cầm thả vào đêm thao thức
Trăng cù lao sững nước tự bao giờ
Sợi tơ lòng thẳng trâm trôi âm vực
Thấp tình người sóng sánh giữa cơn mơ.

Tiếng đàn lướt qua sông thành đóm lửa
Nhen vào lòng thương khách nổi hoài hương
Người châu thổ cố mời nhau chén rượu
Nghe ấm lòng người giữa chốn nhiều nhương.

Khúc nam xuân chảy tràn đêm nguyệt bạch
Nước sông hồ có gạn đục khơi trong
Ai nhả chữ gieo câu hò bát ngát
Để dạt dào điệu lưu thủy hành vân.

Tiếng đàn trôi trong nỗi buồn xa xứ
Khơi niềm đau chốn thủy tận sơn cùng
Nhịp song loan như khắc sâu vào đá
Quyện vào nhau lời hẹn ước thủy chung.

Câu vọng cổ mang mang tình đất nước
Ngược vào tim trần trở một kiếp người
Chiều phương Nam khói cơm cay nước mắt
Ai nữ phụ tình để nước cuốn hoa trôi.

TÌNH KHÔNG BIÊN GIỚI

*Một lần ghé nhà cổ Huỳnh Thủy Lê

Lại nhớ câu chuyện xưa

Sa giang - nước cuộn voi đầy
Bèo trôi - lạc giấc mơ dài bao năm
Tôi - người khách lạ - ghé thăm
Bỗng dung - nghe - mộng vờn quanh - nổi sâu.

Tim người giữ - giữa thâm sâu
Tình không biên giới - bạc đầu chẳng phai
Trăm năm - rẽ nhánh sông dài
Lỡ câu định mệnh - lạc loài trong mưa.

Bóng người - còn ẩn gương xưa
Ngõ làn hương cũ - mới vừa thoáng qua
Người tình - thành giấc mơ hoa
Hoàng phi câu đối - đầu tà áo em.

Đầu hồi - cao vút bóng thuyền
Mái âm dương - có - vẹn nguyên thủy chung
Em - người thiệp giữa - mê cung
Tôi - sông vô định - nghìn trùng - đã quên.

Sa Đéc 18/10/2018

THÁNG CHÍN, THUỞ XA NGƯỜI

Tháng chín nắng vàng tươi rất lạ
Nhắc tôi về theo bóng thời gian
Trống trường vang rung rung cánh lá
Đội lòng tôi giây phút ngỡ ngàng.

Em có phải môi hồng con gái
Tiếng cười như mới gặp hôm qua
Kể cũng lạ mùa thu trở lại
Một người quen trốn ở thật xa.

Tháng chín dấu chân người xa lớp
Tôi vô tình ngời ngóng mưa bay
Chiếc lá rơi xuống đời cô độc
Phượng đâu còn đỏ buổi chia tay.

Mùi bồ kết còn thơm sau gáy
Thả tóc thề nhớ quá làn hương
Màu mực cũ còn thương trang giấy
Nói hộ tôi qua khắp nẻo đường.

Tháng chín một mình qua trường cũ
Ngói xám tường rêu thấy lạc loài
Đâu tiếng chim chào năm học mới
Thuở xa người áo đã bạc phai.

THÁNG SÁU, BẮT CHỢT MƯA

Tháng sáu trời mưa phải đầu bắt chợt
Tôi đợi em về qua mấy ngõ hoa
Một đóa tường vi hồng trên mái tóc
Lất phất bông lau sóng bủa giang hà.

Mưa thả xuống tôi bao lời gai nhọn
Réo gọi môi người một thuở yêu nhau
Ướt áo trăm năm chút tình nhỏ mọn
Em ở bên trời lạnh cả đời sau.

Mưa đến rồi đi tình không ở lại
Nhớ tóc pha sương lặng lẽ bên đường
Em có cùng tôi tìm trong mê mải
Phượng thắm màu son lá biếc sân trường.

Có về trong mưa ngồi bên bếp lửa
Chiếc áo học trò sưởi ấm đời nhau
Đêm thật dài nhìn trăng nghiêng qua cửa
Soi cả kiếp người qua mấy biển dâu.

Tìm đâu thấy người trong cơn mộng dữ
Nắng về bên sông quá đổi lạ lùng
Tiếng chim từ quy làm đau bóng núi
Thôi giữ riêng mình nỗi nhớ rung rung.

THƠ TÌNH CUỐI THÁNG GIÊNG

Tháng giêng nào vừa trôi ngang cửa
Hương xuân còn quán quít nồng nàn
Có phải má hồng môi thiếu nữ
Men tình còn đọng-cổ dưới chân.

Bằng lăng trước nhà vừa mới nở
Hoa đầu mùa tím ngát thời xa
Nắng lụa vàng ươm trong mắt nhớ
Chao ôi tôi thấy cả trời hoa.

Giêng đã sang mùa thêu cánh mỏng
Chuồn chuồn đã vội trốn đi chơi
Tháng tận năm dài chim bay mỗi
Giữ chút tình riêng ta đẩy thôi.

Tháng giêng mưa bụi vương tà áo
Mà lộc non xanh cả đất trời
Đánh thức tâm xuân trong đáy cốc
Em còn thương nhớ tuổi ô mai?

2/3/2020

THUỞ XA TRƯỜNG

*Nhớ về trường trung học Đoàn Thị Điểm- Cần Thơ
và những điều chưa thể kể.

Mười năm cứ ngỡ cơn gió thoảng
Nhớ từng bụi phấn rớt trên vai
Thuở ấy tình tôi - tờ giấy trắng
Ghi từng con chữ - rất thơ ngây.

Ngôi trường ngày đó em theo học
Tôi về làm thầy giáo bao năm
Chỉ mong một lần nghe tiếng guốc
Bên cầu thang gỗ thuở xa xăm.

Khi trống rộn vang giờ tan lớp
Tôi ngỡ em cười - ở đâu đây
Ngày xưa - tôi nhớ - em mười tám
Vết mực còn thơm từng ngón tay.

Bóng thời gian mờ theo bụi đỏ
Vô tình rơi chiếc lá sâu đông
Vẳng tiếng chim sâu sau vòm lá
Tình mãi trôi hoài bao nhánh sông.

Trường cũ của em và tôi nữa
Sỏi đá đâu còn để reo vui
Mười năm - những điều chưa thể kể
Khi tóc hoàng kim đã ngậm ngùi.

22/11/2019

THƯƠNG MÀU ÁO LỤA CHÂU GIANG

Anh qua dòng Châu Giang
Theo em về làng lụa
Gió theo bước gái Chăm
Khăn Mat'ra* chợt mùa.

Tiếng thoi dệt thổ cẩm
Khung cửi chùng reo vui
Tiếng cười em thật ấm
Màu lụa càng thêm tươi.

Thánh đường mái vòm cong
Đón em mùa lễ hội
Tháng chay Ramadan**
Em có gì muốn nói?

Mái ngói màu đỏ tươi
Hồng làn môi con gái
Xa nhau khoảng đường dài
Còn nhìn theo mê mải.

Đò vượt ngã ba sông
Tình anh còn vương vấn
Thương con nước lớn rờn
Lụa Châu Giang trong nắng.

Em ơi mùa nước lớn
Cá bạc lại xuôi dòng
Thả theo từng con sóng
Người về - ai nhớ mong.

**Châu Đốc tháng 10
Sài Gòn tháng 12-2018**

** Khăn Mat'ra: loại khăn trùm đầu của người phụ nữ Chăm*

***Lễ Ramadan: hay gọi là lễ ăn chay, kéo dài từ ngày 1 đến hết ngày 30 tháng 9 Hội lịch*

TRUNG THU

Em xưa vừa tuổi mười lăm
Trung thu sáng ánh trăng rằm tương tư.

Trung thu ai bảo trăng không sáng
Thưở ấy em vừa tuổi mười lăm
Soi gương em ngắm mình thấy lạ
Lược ngà tóc mượt thơm áo khăn.

Ừ nhĩ con gái thời mới lớn
Đêm nằm mơ thấy chuyện thần tiên
Không thềm đèn kéo quân như trước
Thích đọc thơ tình của tháng giêng.

Sớm mai vào lớp nhìn ra cửa
Sân trường lá rụng ngõ sao rơi
Có người hái tặng mừng sinh nhật
Lòng rộn ràng theo tiếng chim vui.

Ừ nhĩ con gái thời mới lớn
Môi cắn hạt dưa thật dễ thương
Như đóa tường vy trong vườn nhỏ
Hé nở đợi chờ một nụ hôn.

Trung thu ngày ấy giờ đâu nhĩ
Tháp bút còn thương nét nguyệt rằm
Dõi bóng trăng soi nơi đất khách
Có người ngồi nhớ tuổi mười lăm.

29/9/2020

VỀ TRÀ VINH

Sao gọi là Bà Om
Em cười - môi chúm chím
Anh giả đò: Sen thơm
Lá hồ xanh - bông tím

Tháp thoáng bóng chùa vàng
Tiếng chuông gieo buổi sớm
Roi vào côi mênh mang
Trên hàng cây đứng gió.

Sen tàn rồi lại nở
Nước hồ voi lại đầy
Trái dầu xoay - mắc cỡ
Hương tóc người - ngắt ngậy.

Mưa rắc như hạt sương
Che tay em kéo ướm
Vỗ cánh qua ao vuông
Chim gọi mùa xuân tới.

Sao gọi là Bà Om
Cây già - cây kết rể
Hoa nở đỏ bên đường
Tình xanh - tình không nói.

CÓ MỘT NGUYỄN AN BÌNH TRONG HỒN THƠ PHƯƠNG ĐÔNG

***Nguyễn Thánh Ngã**

Trong đời dễ gì ai kiếm được cái tên Lương Mạnh. Vậy mà Lương Mạnh đã bị đổi thành Nguyễn An Bình! Thơ Lương Mạnh cũng vậy, đã bị đổi thành thơ An Bình.... Vì vậy, bắt tôi phải đi tìm anh trong giai điệu Lương Mạnh, và nhận ra “nơi chân cầu cũ”, có một gã làm thơ miệt mài. May quá, ấy là thơ của “dòng xanh hoa cỏ lay”...

Thật ra, có một dòng sông chảy trong thơ Lương Mạnh, bào mòn những vĩa tầng đá sỏi, hé lộ một hồn thơ trầm tích. Thoạt nghe, chất trầm tích của anh có vẻ cũ kỹ, muộn màng. Nhưng trong cái muộn màng, vẫn lấp lánh hào quang của một thời hoa mộng. Thơ anh đứng giữa hai bờ sông sóng xô ấy, được bồi tụ bởi phù sa lịch lãm của thi ca Nam bộ, nên có khi mộc mạc giản đơn, có khi hào phóng rực rỡ, có khi sâu sắc lung linh. Tất cả đều đậm thấm chất thiện lương của một ông giáo làng làm thơ.

Và này, ngọn gió thổi cánh Bò Công Anh trong dòng lục bát gió mùa thổn thức, nghe rất mãn nhãn:

*Bay cùng hạc nội chim ngàn
Mùa xuân phơi áo lụa vàng đợi ai*

Hạt mưa phùn - phớt hiên ngoài

Người theo cánh bướm lạc bay phương nào

(Bay theo dấu BỒ Công Anh)

Nghe thì chìm nổi, phù du thật đấy, nhưng chỉ là “hạt mưa phùn - phớt hiên ngoài”, người đọc khó tìm một Nguyễn An Bình hào hoa trong chất Lương Mạnh. Tôi đã dụng công rất nhiều, có khi đi “phớt hiên ngoài” bản thảo mới bắt gặp một gã mộng du mang tên Lương Mạnh, còn gã thơ Nguyễn An Bình thường đánh tráo chất mộng và thực. Thi ca ấy tôi tạm gọi là thi pháp con Ong, viết ngoài liên văn bản, hiểu ngoài thức ngôn tại. Con Ong hút mật vi vu, nhưng thật ra đôi chân của nó mang hai túi phấn hương, có thể đi thụ phấn để cho hoa kết quả. Ta bắt gặp câu hỏi này:

Bên đôi bờ cỏ xanh

Nước Bằng giang chảy xiết

Em có thấy tình anh

Trôi xuôi dòng mãi miết?

(Bên dòng Bằng giang)

Dòng Bằng giang ở Cao Bằng, gần với đất Trung Quốc, âm hưởng và thi ảnh như trong Kim Dung. Chất bi tráng của thơ xưa hiện về làm nao lòng người đọc. Thật vậy, từ chất An Bình đã hiện ra một Lương Mạnh đỉnh đặc thi ca. Hàm lượng câu thơ, nói theo cách Nam bộ “nghe điếc con ráy”...

Trong bài thơ Boston mùa tuyết trắng, anh viết

*Quảng trường Copley chắc thấy toàn người lạ
Con có nhớ nắng vàng, cái nắng phương Đông!*

“Con” - đứa con xa chính là thơ anh, dòng thơ không thoát khỏi “cái nắng phương Đông” ấy, có thể đi khắp cùng trời cuối đất, rồi trở lại với Lương Mảnh chất phác:

*Đi khắp trời lòng con vẫn nhớ
Nước ao làng lấp lánh mảnh tình quê
Nắm đất khô giờ mẹ nằm hiu quạnh
Phải chôn quê hương gọi bước con về*

(Ca dao cho mẹ)

Về với nước ao làng, sau khi đã thấu thị, không có nghĩa là không có dấu ấn trong đời:

*Ngón tay thon - em còn in dấu cỏ
Giữa biển người một hạt bụi vừa rơi!*

(Chiều phương Nam)

Nhìn thấy hạt bụi vừa rơi đâu có dễ. Nhà thơ phải đứng lại toàn bộ cuộc đời, để ngắm, cũng chính là tìm lại mình trong một chiều phương Nam nắng gió. Cõi bụi bặm sao có thể một phút tĩnh lặng? Nhưng từ thơ - cõi thiên của thơ có thể nghiệm ra cái gì là một hạt bụi, tích tắc nào vừa rơi... Câu thơ không dễ viết, nếu không có cảm thức thời gian bào mòn từng hơi thở chiêm nghiệm. Cùng tư tưởng ấy, nhà thơ đã viết:

*Tìm trong ký ức
Đã mòn cái tên*

(Da thịt một đời ai nở quên) [157]

Quả thật, thơ Lương Mạnh đã bào mòn Lương Mạnh. Và càng bào mòn càng lộ ra vĩa tâng trầm lắng. Tôi cho rằng đọc thơ Lương Mạnh mà đọc “phốt hiên ngoài” sẽ chỉ là đọc Nguyễn An Bình mà thôi!

Thì đây, ý người thơ đã ước:

Mưa trong mắt - một ngày xưa

Ước chi dẫu bề dư thừa quên tôi

(Đi trong mưa Sài Gòn)

Nhưng dẫu bề không thể quên được Lương Mạnh. Bởi Lương Mạnh là ký ức, là cái tên đã mòn mà thôi. Rồi trong cõi thênh thang, người thơ chợt nhận ra:

Khi về mây trắng đầu non

Tóc xanh lấm tẩm, gói mòn đã xiêu

Gót giày gõ bóng tịch liêu

Trăm năm thom mãi ít nhiều cỏ hoa

(Mây trắng đầu non)

Mây trắng đầu non - khúc thức thứ 12 là giai điệu giao hưởng Lương Mạnh. Nhà thơ đã trở về “gõ bóng tịch liêu”. Dẫu cuộc đời có là gì đi nữa, cũng chỉ là “ít nhiều cỏ hoa” thôi. Câu thơ đã an bình, ý thơ đã thiên triết trong mùi thom tịch lặng của đời người...

Sài Gòn tháng 10. 2021

N.T.N

MỤC LỤC

ĐỌC TẬP THƠ “MÂY TRẮNG ĐẦU NON”	5
CỦA NGUYỄN AN BÌNH	5
BÓNG HẠC TÌM VỀ CHÂN CẦU CŨ	5
KHÔNG ĐỀ	11
BÀI THÁNH CA MÙA ĐÔNG	12
BAY THEO DẤU BỒ CÔNG ANH	14
BAY THEO MÙA CHIM VIỄN XỨ	16
TRÊN DÒNG BẮNG GIANG	17
BÊN GIÁO ĐƯỜNG NGÀY ẤY	18
BOSTON, MÙA TUYẾT TRẮNG	20
CA DAO CHO MẸ	22
CÁM ƠN ĐỜI HOA NỮ VÍ EM	24
CẦN THƠ NGÀY VỀ	26
CÓ MỘT MÙA TRẮNG VỠ TRÊN SÔNG	27
CÓ KỊP THEO VỀ MỘT THÁNG GIÊNG?	28
CON CHIM LẠ	29
HÓT GIỮA BÌNH MINH CHÂU THỔ	29
CŨNG CHỈ LÀ HOA MƯA	30
CUỐI NĂM VỀ QUA DÒNG SÔNG CŨ	31
CHẠM	32
CHÀO NHAU EM NHÉ	34
CHÉN TRÀ TRONG SƯƠNG SỚM	35
CHIỀU PHƯƠNG NAM	36
CHỜ MỘT NGÀY MƯA TỚI	38
CHUYỆN CỦA MƯƠI NĂM	40

Mây trắng đầu non

DA THỊT MỘT ĐỜI AI NỮ QUÊN.....	42
DẤU CHIM BAY.....	44
ĐÊM DƯƠNG ĐÔNG.....	46
ĐÊM GIAO THỪA CHỜ LAN NỞ.....	48
ĐÊM TRỪ TỊCH.....	50
ĐÊM UỐNG RƯỢU Ở GIANG THÀNH ⁽¹⁾	52
ĐI TÌM NỤ TẦM XUÂN.....	54
ĐI TRONG MƯA SÀI GÒN.....	56
ĐỨNG TRƯỚC BIỂN.....	58
GHÉ LẠI YÊN MINH.....	60
HOA THUỘC BÀI.....	62
HONG TÓC.....	64
KHI KHÔNG CÒN AI QUA SÔNG.....	65
KHI MÙA XUÂN BỎ LẠI.....	66
KHI NGỒI CHỜ NẮNG LÊN.....	68
KHI VƯỢT ĐÈO MẺ PIA.....	70
KHÓI TÓC.....	72
KHÚC THÁNG SÁU.....	74
LẠI VỀ BẢY NÚI.....	76
ĐÊM ĐỒNG VĂN*.....	78
LÊN HOÀNG SU PHÌ.....	80
LY CÀ PHÊ MÈO VẠC.....	82
MÂY THÁNG GIÊNG.....	84
CÒN XANH NHƯ ÁO EM.....	84
MỘNG CŨ.....	86
MỘT THỜI HOA NẮNG.....	88
[160] MÂY TRẮNG ĐẦU NON.....	90

MÙA THU, VỀ TRƯỜNG CŨ	94
MÙA THU, NGỒI BÊN CHÂN CẦU CŨ	96
MÙA TRĂNG ẤU THƠ	98
MÙA XUÂN TRÊN CAO	100
MÙA XUÂN VỀ PHƯƠNG NAM	102
NẮNG BÊN KIA MÙA ĐÔNG	104
NẮNG KHUYA	106
NẮNG NGOÀI HIÊN	108
NẾU MAI PHƯỢNG TRỞ THÀNH CỔ TÍCH	110
NGÀY EM ĐẾN	112
NGÔI NHÀ NHỎ CỦA TÔI	114
NGƯỜI ĐI TÌM DÒNG SÔNG ĐÃ MẤT	116
NHƯ CÁNH HỒNG ĐÃ PHAI	117
NHƯ MỘT NGỌN TÌNH XANH	118
NHƯ NỖI BUỒN	120
RỤNG XUỐNG THIÊN THU	120
NHỮNG MÙA HOA BỎ LẠI	122
NHỮNG MÙA TRĂNG CÓ NHAU	124
NHỮNG NẾO ĐƯỜNG ĐỒNG BẮC	126
Ô CỬA	128
PHỤC SINH	130
KHI QUA BẮC VÀM CỐNG	132
QUA SÔNG HẬU MÙA NƯỚC NỔI	134
RÒI AI CŨNG SẼ GIÀ	136
SẮC NHỚ MÙA XUÂN	138
TẢN MẠN MƯA	140
TIẾNG CHIM TRONG THÀNH NỘI	142

Mây trắng đầu non

TIẾNG ĐÀN KÌM TRÊN SÔNG	143
TÌNH KHÔNG BIÊN GIỚI.....	144
THÁNG CHÍN, THUỞ XA NGƯỜI	145
THÁNG SÁU, BẮT CHỢT MƯA	146
THƠ TÌNH CUỐI THÁNG GIÊNG	147
THUỞ XA TRƯỜNG	148
THƯƠNG MÀU ÁO LỤA CHÂU GIANG.....	150
TRUNG THU	152
VỀ TRÀ VINH	154
CÓ MỘT NGUYỄN AN BÌNH TRONG HỒN THƠ PHƯƠNG ĐÔNG	155

****Nguyễn Thánh Ngã***

*Mây trắng
đầu non*

Thơ
Nguyễn An Bình

In 500 cuốn; khổ 13.5x20.5cm
tại Công ty CP Văn hóa in Lạc Việt,
Khu nhà máy Pin Văn Điển
Thanh Trì, Hà Nội

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội

Tel & Fax: 04.38222135

E-mail: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn

<http://nxbhoinhavan.com>

Chi nhánh miền Nam

371/16 Hai Bà Trưng-Q3-TP. HCM

Tel & Fax: 028.38297915

Email: nxbhnv.saigon@gmail.com

Chi nhánh miền Trung và Tây Nguyên

277 Trần Hưng Đạo - thành phố Đà Nẵng

Tel: 0236.3849516

Email: nxbhnv.mientrungtaynguyen@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc – Tổng biên tập

NGUYỄN QUANG THIỀU

Biên tập:

Bìa tranh:

Trình bày: NGUYỄN SƠN HÀ

Sửa bản in: NGUYỄN AN BÌNH